Viața studențească

REVISTA A ASOCIAȚIILOR STUDENȚILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

12 PAGINI • 0,50 LEI • ANUL XII • NR. 1 (210) • SÎMBĂTĂ 7.I.1967

Imaginea va fi, peste ani, cea mai frumoasă și incomparabilă amintire a colindătorilor de la Facultatea bucureșteană de limbă și literatură română.

Fotografia : Vasile BLENDEA

ESTU DIAN TINA

Multe case de „boieri mari“ se cuveneau colindate cu îndătinatul nostru „Plugușor“ — și, într-adevăr, multe am și colindat — dar, poate că nici una nu ni se deschidea, în porțile și pridvoarele sale, cu pietatea și copleșitoarea emoție ale celei din strada Arhitect Cerchez, nr. 16 ; căci înlăuntrul său ne întîmpină însuși voievodul poeziei românești, cel ce, fără îndoială, e socotit al doilea mare Luceafăr fascinant al literelor noastre. Aici ne-am oprit „puțin și n-am mînat“ imaginarul nostru „Plugușor fără boi / Plugușorul tras de noi“, cei opt flăcăi, studenți la Facultatea de limbă și literatură română, „gătați“ în port oltenesc de sărbătoare, pentru a-i face maestrului tradiționala colindă : „Bună vremea la fereastră / la boieri ca dumneavoastră“. Ne-a primit și ne-a ascultat, din fotoliul bătrîneților sale, cu priviri blînde, aproape copilăroase, și ochii i s-au umezit, văzînd încă păstrată, acum, în pline timpuri moderne, istorioara primitivei agrotehnici a „Bădicului Troian“, cel „Cu calul graur / Cu șeaua de aur“. Împovărat de ani, avea totuși statura plenitudinii aproape zeiești, căpătată parcă în urma topirii înlăuntru a tuturor neliniștilor și căutărilor cu care s-a frămîntat de atîta amar de vreme. A ciocnit, după aceea, cu noi paharul cu „Tîrnave“, ne-a îmbiat cu cozonac moldovenesc și ne-a întrebat pe fiecare cîte ceva. Și n-am să uit niciodată sărutul și îmbrățișarea sa caldă, mîngîietoare, ca unul ce avusesem neasemuitul privilegiu, pentru care colegii mei, pe drept, m-au putut invidia, de a mă fi născut pe aceleași meleaguri ale Gilortului. Ne-am fotografiat apoi noi toți cu maestrul, fiecare cu domnia-sa, cu Mitzura și cu Baruțu. A fost o seară de neuitat și numai lipsa unui om drag, prins pentru totdeauna în blestematul joc „De-a v-ați ascunselea“, arunca din vreme în vreme umbre de mîhnire în sufletul „tătuțului“. Ne-am închinat într-un tîrziu cu sfială și venerație și, trebuind să spunem, tot după datina străbună : „Noi boieri. am mai ura / Dar ne e c-om însera / Pe la casa dumneavoastră / Departe de casa noastră“, am plecat din casa în care mai bine de trei pătrare de ceas șezuserăm — aproape de necrezut — în preajma acestui Luceafăr luminos. Am ieșit în stradă copleșiți de emoție, purtînd sub bundele înflorate cîte o carte pe care însăși mîna de sfînt a maestrului ne scrisese pe rînd : „Sus inimile, românește !“... „Sufletele Romanilor și Dacilor îmbrățișate — sus !...“ „Românește și sufletește“... „Cu inima într-o carte“... „Dacă puterea dragostei poate fi înmulțită, primească-o“... „Cu dradoste...“ ș. a. m. d., Tudor Arghezi, 31 decembrie 1966.

Va fi, fără îndoială, cea mai frumoasă și incomparabilă amintire, pe care noi toți, cei opt „colindători“, întîlniți, simbolic. din toate părțile țării, o vom purta în inimi la întoarcerea, cît de curind, pe locurile noastre natale.

Ion FILIPOIU

Reabilitarea consultațiilor

N-AȚI ÎNȚELES CEVA? PROFESORUL VĂ AȘTEAPTĂ!

Academicianul profesor Constantin Daicoviciu scrie, referindu-se la înaltele exigențe ale studenției : „Să învățați să căutați tratate, reviste de specialitate, să le citiți, să vă clarificați, să confruntați mereu cunoștințele, să trageți concluzii. N-ați înțeles ceva ? Amintiți-vă de profesorul care vă așteaptă la consultații (uneori zadarnic). **Cine n-are nimic de întrebat înseamnă că nu învață** (subl. ns.). Contraziceți-mă, dacă aveți argumente !“

Într-adevăr, spiritul iscoditor, însetat de cunoștințe nu este numai manifestarea interesului pentru un domeniu de activitate, a pasiunii pentru profesiunea aleasă, ci și dovada profunzimii studiului și investigației. Toate verigile procesului de învățămînt concură la educarea unui specialist temeinic pregătit în meseria sa, receptiv la progresul științei și tehnicii contemporane, cu un dezvoltat simț critic profesional și o riguroasă disciplină a muncii intelectuale, apt pentru o intervenție creatoare și eficace în procesul activității ce o desfășoară. Școala noastră superioară, cu bogate tradiții în instruirea cadrelor de tehnicieni, medici, profesori, cercetători, reunește în prezent o strălucită pleiadă de savanți, iar noi avem deosebitul privilegiu de a-i admira la catedrele universitare și în laboratoarele științifice. De aceea trebuie cultivată la studenți dorința și curiozitatea sfîntă de a folosi rodnic fiecare moment pe care profesori precum C. Nenițescu sau H. Hulubei, C. Daicoviciu sau Al. Rosetti, N. Teodorescu sau Gh. Vrănceanu, ca și atîția alți distinși oameni de știință, il consacră învățămîntului superior.

Întîlnirea la curs cu asemenea profesori prezintă pentru studenți nebănuitul folos al comunicării nemijlocite cu oameni care cercetează direct, practic obiectul predat, care au receptat cu propria lor ființă zvîcnirea sensibilă a progresului științific.

Dar, într-un amfiteatru în care auditoriul înseamnă adesea peste o sută de studenți, profesorului nu-i este posibil[illegible]area cu fiecare dintre ei. De aceea opțiunea noastră se îndreaptă spre orele de consultații — aceste întîlniri cu magistrul — care pot depăși tensiunea celui mai animat curs. Asemenea întîlniri de studiu prezintă avantajul cunoașterii reciproce. Studentul află de la maestrul său date pe care cursul nu le-a putut include, iar bibliografia nu le-a clarificat ; el are prilejul să înțeleagă sub aspectele sale sensibile modul de gîndire al profesorului în disciplina respectivă, se apropie de o personalitate complexă care poate adesea reuși mai mult decît la curs să-i trezească interesul pentru știința care a devenit pasiunea sa de o viață. La rîndul său, profesorul se apropie de frămîntările elevului, îl poate îndruma, îi stimulează gîndirea, îi induce sentimentul perseverenței și al respectului față de muncă. Așadar, întîlnindu-se pe terenul unor preocupări comune, profesorii și studenții — purtătorii în viitor ai făcliei științei — se apropie, iar sudura capătă trăinicia comunicării umaniste perpetue.

Am asistat la asemenea consultații și mărturisesc că nici o altă reuniune de studiu nu este mai revelatoare ca aceasta. Veniseră cîțiva studenți care păreau să continue o discuție începută undeva, poate la seminar, dar neîncheiată nici în pauza ce i-a urmat, nici în cameralor de la cămin. Erau preocupați de o problemă de fizică modernă și în fața profesorului și-au spus părerea, aproape certîndu-se, dar s-au oprit acolo unde le lipseau datele pentru a găsi o concluzie.

Evident, ar fi o eroare să considerăm că, săptămînal, un întreg an de studii ar trebui să participe la orele de consultații. Nu este nici posibil, nici recomandabil de a repeta părți din curs de la care unii studenți au absentat sau pe care nu le-au audiat cu suficientă atenție. Există unele fenomene pe care profesorii le remarcă cu regret. Mulți dintre studenții care frecventează orele de consultații, mai ales în preajma examenului, mimează ignoranța în anume probleme pe care le prezintă profesorului sub forma „e adevărat că... ?“ și urmează răspunsul exact la presupusa „problemă“. Aceasta, mai mult decît o încercare de a crea profesorului în fața căruia se va prezenta peste cîteva zile impresia preocupării pentru studiu, este, de fapt, o fraudă intelectuală ale cărei consecințe se vor resimți pînă tîrziu, după mulți ani de practică în profesie.

Situația existentă dovedește că asociațiile studenților, venind în întîmpinarea eforturilor depuse de cadrele didactice, pot contribui la reabilitarea unei forme de studiu neglijată mult prea mult timp, avînd un rol instructiv pe care, din păcate, în prezent prea puțini studenți îl înțeleg.

Georgeta RUȚĂ

SĂRBĂTORIREA „VIEŢII STUDENŢEŞTI"

Împlinirea unui deceniu de activitate a „Vieţii studenţeşti" a fost sărbătorită de redacţia noastră într-un cadru deosebit.

Astfel, cu acest prilej, a avut loc la Comitetul Executiv al U.A.S.R. o adunare festivă la care au participat tovarăşi din conducerea U.A.S.R., redactori şi colaboratori ai revistei. A fost înminată diploma de onoare a C.C. al U.T.C. unor redactori precum şi următorilor colaboratori merituoşi ai revistei: DRAGOMIR HOROMNEA, EMIL VASILESCU, VOICU LĂSCUŞ, VASILE CREŢU, CONSTANTIN COROIU, EMIL GHIŢULESCU.

În seara zilei de 29 decembrie, redacţia a organizat la Casa Ziariştilor o întîlnire festivă la care au fost invitaţi tovarăşi din conducerea U.A.S.R., redactori şefi ai unor publicaţii de tineret, foştii redactori ai „Vieţii studenţeşti" şi mai mulţi colaboratori din rîndurile studenţilor.

Revista „Viaţa studenţească" mulţumeşte totodată pe această cale tuturor publicaţiilor care au salutat-o cu prilejul aniversării.

15 INTER UNIVERSITAR

JURNAL DE BORD, PRIN PARADISUL PĂSĂRILOR ŞI ALTELE...

Oaspeţii studenţilor gălăţeni au fost, de curînd, după cum ne scrie corespondentul nostru CONSTANTIN BUCULEI, ing. Aurelian Sişu — directorul Întreprinderii piscicole Brăila, inginerul Alexandru Stoica, cercetător la Staţiunea experimentală Maliuc, şi Aurelian Stuparu, prim tehnolog al traulerului „Galaţi". Acesta din urmă a ţinut un original „Jurnal de bord", începînd cu plecarea din şantierul naval Osaka (Japonia) şi terminînd cu sosirea — după 180 de zile de plutire în Oceanul Indian, Oceanul Pacific, Marea Mediterană, Marea Egee, Marea Neagră — în portul românesc Sulina. A urmat pelicula „180 de zile pe Atlantic". De asemenea, în simpozion, ing. Aurelian Sişu a vorbit despre rolul pe care-l deţine în economia ţării industria pescuitului, iar ing. Alexandru Stoica despre împărăţia stufului şi a apei, Delta Dunării; expunerea a fost completată cu documentarul „Prin paradisul păsărilor". Întîlnirea s-a bucurat de un enorm succes.

UN NOU CERC ŞTIINŢIFIC LA PETROŞANI

...Comunică STELIAN VINTILESCU. Acest cerc, „Săpături şi susţineri", îşi propune să trateze o seamă de probleme interesante pentru viitorii ingineri mineri. După o şedinţă inaugurală, de comunicări, a fost audiată informarea prezentată de studentul Ion Ceaureanu — „Noile tendinţe constructive; tendinţe noi în construcţia maşinilor de forat".

NOTA ZERO LA PURTARE

Nu, nu o acordăm în nici un caz teatrului studenţesc din Cluj... Titlul anunţă doar noua premieră a acestui valoros colectiv, condus de artista emerită Olimpia Arghir. Din păcate cronica spectacolului expediată pe adresa redacţiei de MIHAI MITEA are darul de a nu fi concisă, limpede, constînd mai degrabă dintr-o serie de aprecieri asupra interpretării tuturor rolurilor din lucrarea dramatică amintită. Din această cauză renunţăm s-o reproducem în întregime şi vă invităm să urmăriţi doar cîteva consideraţii asupra jocului studenţilor actori:

„În interpretarea lui Oliviu Tocaciu am regăsit acele trăsături specifice ale personajului întruchipat: frumuseţe morală, bogatul univers sufletesc, eroismul neostentativ al comuniştilor..." „Georgeta Braşoveanu reuşeşte să ne facă să o îndrăgim pe Mariana Pleşoianu, această tînără sinceră, spontană, cu o inimă incandescentă..." „În rolul lui Mişu Felecan a apărut Ştefan Varodi; interpretarea acestuia nu ne-a convins..., neilustrînd trăsăturile personajului, avînd o dicţiune defectuoasă şi mişcări crispate"... „Îndrăgostitul astrelor, Miron Răducanu, găseşte în Andrei Pop un talentat interpret, iar Petru Vinolia creează un Ionaş Oproiu robust, dinamic..."

SUCCESELE UNOR DANSATORI „ANONIMI"

Încurajată de un prim succes în faţa cooperatorilor din Iţcani şi la invitaţia comitetului de organizare a carnavalului Şcolii tehnice din Burdujeni, o echipă de dansuri populare din centrul universitar Iaşi a prezentat un apreciat program. Spunem „o echipă" doarece, în mare grabă şi plin de emoţii, corespondentul D.B. a uitat să ne stabilească şi identitatea ei. Prin urmare... Şi în 18 decembrie „formaţia noastră de dansuri a fost în deplasare la Căminul cultural Bosanci, unde, în faţa unei săli arhipline, a interpretat suite moldoveneşti". Sperăm că ieşenii vor identifica autorii succeselor, nouă nerămînîndu-ne altceva de făcut decît să-i felicităm pentru aceste manifestări artistice ale... formaţiei lor.

SEARĂ FESTIVĂ ÎNCHINATĂ REPUBLICII

În aula Facultăţii de drept din Capitală, ne informează GAVRIL CHIUZBAIAN, a avut loc o seară festivă consacrată aniversării Republicii. Cu acest prilej, tov. prof. univ. dr. Tudor Radu Popescu, într-o cuvîntare plină de poezie, a evocat noţiunea de patriotism în evoluţia sa istorică. Aplauzele care l-au întrerupt adesea pe vorbitor s-au prelungit în final, relevînd astfel aprecierea auditoriului. Seara festivă a găzduit şi momentul premierii celor mai bune poezii primite în concursul „Studenţii cîntă viaţa nouă", organizat de către cenaclul literar „Liviu Rebreanu". În încheiere, poeţii cenaclului au recitat producţii proprii dedicate Republicii.

SĂRBĂTOAREA TINEREŢII

Nu de mult Facultatea de ştiinţe naturale a Institutului pedagogic Bucureşti a sărbătorit pe cei care, în cursul primului semestru al anului universitar, au împlinit vîrsta de 18 ani. Au vorbit preşedintele asociaţiei studenţilor, conferenţiar dr. docent Vasile Homei, prof. dr. docent I. G. Vasiliu şi din partea studenţilor Mariana Tudora. Au fost înmînate daruri în cărţi — ne comunică preşedintele A. S., PAUL DABIJA.

CONCORDANŢE ŞI NECONCORDANŢE

La Universitatea ieşeană, în fiecare facultate activează cel puţin trei cercuri ştiinţifice, relatează corespondentul LAURENŢIU ŞTEFĂNESCU. Neconcordanţa apare însă abia cînd constatăm variaţia datelor deschiderii cercurilor. În timp ce la facultăţile de Istorie-filozofie şi Filologie s-au ţinut primele şedinţe în 20 octombrie, la Facultatea de fizică abia în 5 decembrie s-a anunţat deschiderea cercurilor, tematica lor — urmînd ca pînă la 6 decembrie studenţii să se hotărască asupra subiectelor pe care le vor trata în viitor. Dacă ne gîndim că vor începe pregătirile de sesiune, sesiunea, vacanţa de iarnă, ne dăm seama şi cît de apropiat va fi acest viitor! Poate reuşim totuşi să dăm un impuls fizicienilor anunţîndu-i că cercurile „vecine" de „Istorie veche şi arheologie" au ţinut trei şedinţe, „Istoria modernă a României" — două şedinţe iar în cercul de „Istorie a literaturii universale" au avut loc importante comunicări.

3 x 3 x 3 STUDENŢESC

Trei autori, trei piese, trei regizori prezintă colegilor timişoreni colectivul de teatru al cercului universitar. Mai exact, „Insomnie" (Dumitru Solomon), „Portocala verde" (Radu Dumitru), şi „Hei, oameni buni!" (William Saroyan). Regizorii? Studentul Elisei Tarţa, studentul Marcel Riţiu şi actorul Victor Odillo-Cimbru. DAVID KABA din subredacţia „Vieţii studenţeşti" ne asigură că reprezentaţiile sînt răsplătite cu îndelungi aplauze. Şi încheie: „Un spectacol care a împlinit în bună parte intenţiile programului estetic expus de prezentator în cuvîntul introductiv, dar o formulă care în perspectivă poate fi îmbunătăţită".

„Zece studenţi... mititei". La Conservatorul din Cluj. Anul I. Au început deja „să se acomodeze" cu stilul de viaţă universitar: S. Gavrilă, F. Aureliu, F. Irinel, M. Paul, E. Marta, V. Gheorghe şi alţii au pornit într-o zi spre cursul teoretic de canto. Erau 10. Drumul destul de lung. — Mai bine să bem o cafea (şi-au rămas doi la cafea) —Să-mi iau nişte ţigări (şi unul a rămas să-i facă puţină curte vînzătoarei din tutungerie). — Un moment, să văd dacă n-au venit pantofi cu 113 (încă unul a rămas). — Nu-i chiar aşa de frig, să ne oprim două minute în parc. (Şi încă trei au rămas să asculte muzica frunzelor răscolite de vînt). — Eu nu mai am chef de teorie! Servus, mă duc să dorm la cămin.

Aşa s-a făcut că numai doi au mai ajuns la curs... ne scriu corespondenţii noştri **D. Vîrtic** şi **O. Comes.**

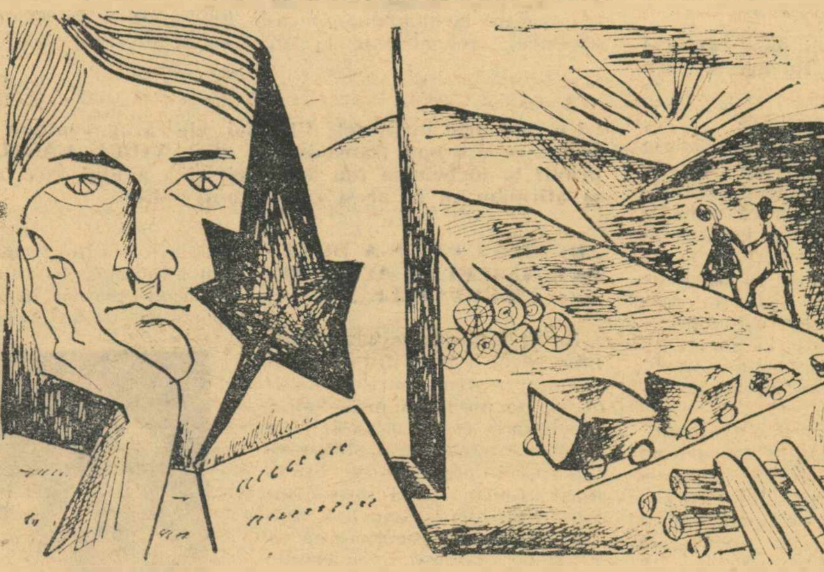
Policlinica bolnavă. Noţiunea de student implică „mens sana"; cît despre „corpore", de el se ocupă policlinica. La Braşov se eliberează zilnic 60 de bonuri pentru Interne şi 30 pentru Stomatologie. Fiecare cămin are o cameră pentru infirmerie, există cabinet radiologic şi laborator. **Dar**, una din doctoriţe e bolnavă şi sînt consultaţi numai 30 de studenţi. Cabinetul stomatologic e închis din noiembrie, laboratorul nu funcţionează încă, iar aparatul Roentgen a funcţionat. În ziua de 12 XII consultaţiile de dimineaţă au fost suspendate lipsind medicul, după-amiază studenţii au fost trimişi la Policlinica nr. 1 la un medic care era pe teren! De asemenea, corespondentul nostru se întreabă dacă nu ar putea fi eliberate bonuri de flotant la regim în cazurile cînd recomandarea medicului prevede ceai, supe speciale. Se spune că după 1 ianuarie situaţia de la policlinică se va normaliza. Nu cumva la mulţi ani? se întreabă **Marius Daca.**

POŞTA REDACŢIEI

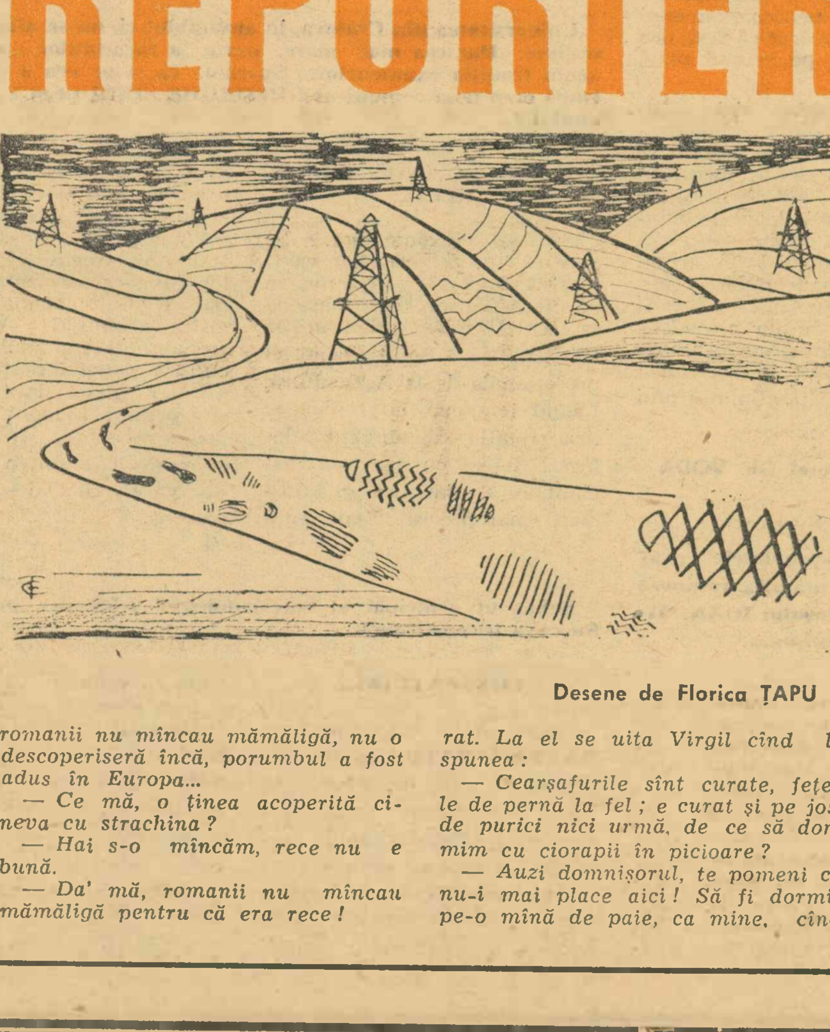
Burse. În legătură cu acest subiect unii studenţi au nelămuriri; întrucît cazurile lor ar putea să intereseze şi alţi colegi, să le explicăm. **Marcel Leiba,** din Iaşi, salariat, s-a căsătorit cu o studentă ai cărei părinţi aveau un venit peste plafonul de bursă. Ne întreabă dacă soţia poate primi acum bursă, întrucît este întreţinută, evident, de el. **Constantin Niţă**, din Bacău, trecînd de la cursurile fără frecvenţă la zi, a avut de dat o serie de diferenţe. După promovarea lor ar întruni condiţiile de bursă; doreşte s-o capete încă de pe semestrul I. Facem precizarea că bursele se acordă o dată pe an, la 1 octombrie. În consecinţă, în cazuri ca acestea, facultatea poate acorda burse solicitanţilor numai în cazul în care după sesiunea din iarnă rămîn burse libere. Ele nu pot fi acordate în semestrul I în situaţiile specificate de cei doi corespondenţi. În ceea ce-l priveşte pe Teodor Bădescu, din Craiova, menţionăm că prevederile privind alocaţia de stat pentr[u] copii se referă numai la salariaţi.

Ce să fiu? Numeroşi elevi ne scriu cerînd infor[ma]ţii asupra specificului unei facultăţi, unor pro[gra]me, reţelei învăţămîntului superior. Fiecare aş[tea]ptă un sfat în ceea ce priveşte alegerea viitoar[ei] profesii. Îi cunoaştem prea puţin pe cei ce ne scri[u] şi îndrumările noastre s-ar putea să nu fie totdea[u]na juste. Profesorii lor sînt în această privinţă ma[i] îndrituiţi decît noi să-i îndrume. Totuşi, în ceea c[e] priveşte informarea lor... **Constantin Corneanu** di[n] Tg. Jiu se teme, absolvind liceul la seral, că nu [va] putea intra la orice facultate. O temere total [nejus]tificată. **S. M. Toma** din clasa a IX a Lic[eului] Ploieşti doreşte să urmeze Facultatea de [...]tură. Dar, cum spune ea, pînă la sfîrşitul liceul[ui] poate să se mai răzgîndească; aşteptăm aşadar [să] ne scrie cînd va ajunge în clasa a XII-a. Atît în ce[ea] ce o priveşte pe dînsa cît şi pe alţi corespondenţ[i] precizăm că, exceptînd fotografiile interpreţilor [şi] sportivilor cei mai populari, indicaţi în cadrul con[cursului] nostru recent, nu obişnuim să trimitem sol[i]citanţilor fotografii ale diferitelor personalităţi a[r]tistice ori sportive, cu sau fără dedicaţie. **Mihai Crihan** din Alexandria, pasionat al matematicii, o[s]cilează între Maşini de calcul şi... altele. În speci[al] însă îl interesează această secţie a Facultăţii de m[a]tematică mecanică. Trebuie ştiut că ea pregăteş[te] specialişti care studiază utilizarea posibilităţilor [de] calcul ale maşinii, spre deosebire de absolven[ţii] Politehnicii (Electronică, Automatică), care urm[ă]resc buna funcţionare cît şi construirea şi explo[a]tarea calculatoarelor. Întrucît ambele profesii soli[ci]tă cunoştinţe de matematică şi fizică la fel de b[o]gate, nu-i rămîne corespondentului nostru decît [să-şi] aleagă singur.

SOCIOLOG și REPORTER

Desene de Florica ȚAPU

Septimiu Chelcea este student în ultimul an al Facultății de filozofie. Preocupările lui, încă din primii ani ai studenției, s-au îndreptat spre cercetarea sociologică și antropologică. Remarcat de profesori, a făcut parte din diferite colective studențești de cercetare „în teren". Așa de exemplu a participat anul acesta la cîteva cercetări comparative asupra unor grupuri de muncitori agricoli, minieri și forestieri din regiunea Argeș, inițiate de Centrul de cercetări antropologice al Academiei Republicii Socialiste România. Pe plan științific această ieșire „în teren" s-a soldat cu o amplă lucrare despre trecerea unor grupuri sociale de la condiția de țărani la aceea de muncitori. Recent, sub aceleași auspicii, Septimiu Chelcea a făcut parte dintr-un colectiv deplasat la Leordeni.

În afara unor preocupări „pur" științifice tînărul cercetător și-a descoperit, „în orele de intimitate", virtuți gazetărești certe. „De fapt îndemnul la scris mi-a venit dintr-o nevoie nemărturisită pînă acum. Ea s-a conjugat cu preocupările mele: dincolo de laturile științifice ale cercetărilor rămîneau multe altele de altă structură... Este vorba de niște însemnări, de niște încercări de portrete..."

Le publicăm cu convingerea că sînt un debut de bun augur.

HAI LA VOLTA!

Hai la volta... la'oolta... a'oolta... aaooo și rîul poartă în depărtări ecoul... aaoo... și parcă totul este o melodie... aaooo.

Sub stîncă, în punctul cel mai înaintat al parchetului de exploatare forestieră Cărpenoasa, la o zvîrlitură doar „de golul de munte", de rampa de încărcare, echipa lui Ion Puchici, în ritmul viguros al semnalului aa'oolta, ca un singur braț, rotește buștenii pe planul înclinat spre vagonetul liniei ferate forestiere ce-și întinde panglica, cu a rîului deodată, pînă jos, în gura văii, la Stîlpeni.

★

Spre Cărpenoasa, o „mocăniță", ieșită în timpuri memorabile din Reșița își dă parcă duhul: se-nădușe, tușește și urcă, urcă abia. Mîndră apoi, increzută, pornește în fluierat, dar horcăie și tace.

— Ține-o bine, mă, să nu cadă!

Voicu și-a adus femeia cu el la pădure, să vadă și ea cum e la munte, să vadă cum o duce el acolo sus, de lunea pînă sîmbăta; să vadă și să-l creadă cînd îi spune:

— 'Ceam că nu mai vine sîmbăta!

Acum rîd oamenii de el; rîd și le pare rău că-s singuri. Și-ar strînge și ei femeile de mijloc, să nu cadă, dar așa, rîd numai și schimbă vorba.

Pe platforma vagonului forestier, în dimineața asta, soarele nu mai însoțește echipele de forestieri în drumul lor spre locurile de muncă. Pe Voicu îl însoțește însă femeia lui...

„Mocănița" și-a dat duhul. Pe terasament ploaia a spălat spinarea muntelui și a îngrămădit pietrișul tot între linii. S-au dat jos forestierii și au liberat drumul. Voicu a rămas lîngă femeia lui. Și „mocănița" a pornit.

★

S-a înserat de-a binelea: întîi s-a înnegrit rîul și valea s-a umplut de întuneric, s-a umbrit apoi și vîrful brazilor. Tractoarele și autocamionul au stopat la cabană. Forestierii întîrziau. În grup, picioarele își urmau automat stăpînii lor; mîinile se legănau cu încetul. Dinspre cabană se ridică mirosul de prăjeală. Automat, forestierii își urmează picioarele lor...

O vatră lată și două ceaune mari. Galbenul-maroniu al scîndurilor din perete, șirul de bănci ce închide pătratul bucătăriei comune, se poleiesc de aprinsul jarului. Lîngă vatră forestierii împing de coadă tigăile. Voicu așteaptă mîncarea pregătită de femeie. Nu-i rău să fii servit...

Au venit și drujbiștii, cu ferăstraiele lor mecanice pe umeri. Ăștia umblă întotdeauna scai, sînt tineri toți. Fac o singură mămăligă și pun totul la un loc. Aduc de acasă ce găsesc, mai cumpără și de aici cîte ceva și se gospodăresc laolaltă.

— Cum spuneau, bă Gilă, latinii la mămăligă?

Rîd cu toții, rîde și Popescu Gh. Virgil, dar rîde strîmb. O întoarce:

— Mai întîi că latina este o limbă, nu un popor, și romanii vorbeau latina.

— Și la mămăligă cum se spune?

— Cum se spune, cum se spune: romanii nu mîncau mămăligă, nu o descoperiseră încă, porumbul a fost adus în Europa...

— Ce mă, o ținea acoperită cineva cu strachina?

— Hai s-o mîncăm, rece nu e bună.

— Da' mă, romanii nu mîncau mămăligă pentru că era rece!

Rîd cu toții, rîde și Virgil acum, rîde din inimă.

★

E aerul stătut în dormitor. Virgil a spart, fără să vrea, un ochi de geam și acum îl lasă așa, să intre aerul prin el... Se mai supără unii că intră și ploaia; se supără dar le trece. Nea Nicu e cel mai supărat. La el se uita Virgil cînd le spunea:

— Cearșafurile sînt curate, fețele de pernă la fel; e curat și pe jos, de purici nici urmă, de ce să dormim cu ciorapii în picioare?

— Auzi domnișorul, te pomeni că nu-i mai place aici! Să fi dormit pe-o mînă de paie, ca mine, cînd eram de vîrsta lui, cu desaga sub cap, înșirați ca spițele la roată în jurul focului, să se fi căsnit ca mine, cum i-ar mai place totul...

Lîngă ochiul de geam spart Virgil potrivește un caiet, să nu bată lumina în dormitor, apropie lampa de „Limba latină", manual pentru clasa a XI-a, și se încurcă: discenssio-despărțire, discessus-plecare. Anul trecut a avut corijență la latină. De cînd a început „fără frecvență" n-a pățit așa ceva. S-au mirat și profesorii:

— Cum, tovarășe Popescu, dumneata?...

Nu, nu, sigur: discenssio-plecare, discessus-despărțire. Adoarme și el...

★

Abia a aprins soarele vîrful muntelui că au și pornit forestierii la lucru. Au plecat și drujbiștii cu tractoarele; merg mai departe și-s drujbele grele. Peste rîu constructorii au înălțat de un stat de om noua cabană. Nea Nicu mormăie: „Degeaba, dacă nu-i și sală de proiecție, degeaba. Auzi, grup electrogen și sală de proiecție nu! O săptămînă întreagă fără film! Degeaba".

Voicu trece pe lîngă el; nu-l vede. I-a plecat femeia. Vorba lui Gilă: „discessus".

— De-ar veni o dată sîmbăta!

SONDORUL DE LINIE

Știți ce-i un sondor de linie? Bănuiți probabil că-i muncitorul petrolist care supraveghează starea funcțională a sondelor în extracție. Vă înșelați! Nu știți nimic...

Coborîsem din autoutilitară, jos, la parcul de extracție. Eram trei. De la Leordeni, în dreapta, spre Bogați, drumul a ținut valea și acum, după un ocol scurt, ne-am pomenit pieptiș în fața rîpei galbene, clisoase. Un fir negru, metalic, se odihnea pe spinarea dealului; el ne-a condus la una dintre sonde.

Lăsam urme adînci în lutul înmuiat de zăpada subțire ce parcă ieșise din pămînt, dimineața, la cîntatul cocoșilor. Arabescul zimților de la galoși imprima forme necunoscute acestor locuri. Am ridicat ochii pînă la pălăria verde, vînătorească, a colegului ce venise în documentare, „în teren" — cum se spune. N-am zîmbit! Am coborît numai privirea...

De la o vreme ne-a însoțit un om Urcase coasta de-a lungul conductei, de jos, de la parcul de extracție și n-ar fi rămas de nu-l opream cu vorba:

— Și zici că-i departe sonda?

— Colea!

Călca rar, dar avea pasul lung și sigur. Galoșii dansau mărunt în loc; n-aveau spor la drum!

— Mai e mult pînă colea?

— Oleacă.

Și-a aprins țigara — poate înadins, să ne dea răgaz de odihnă. Într-un moment i-am ațintut privirea.

— Sînt sondor de linie. De treisprezece ani bat coclaurile astea. Acu e bine, da' să veniți la iarnă, cînd iese lupul.

Îl ascultam. Ca pentru el, a continuat grav și simplu:

— Da' nu se dă. Îl chiui și se teme. Se teme de felinar.

Am pornit iar. Nu-i vedeam decît căciula roșcată, din piele de oaie, cu lîna zulufată.

Treisprezece ani să urci dealurile și să le cobori, singur; să alungi lupul și să tragi din țigară... Poate ar fi înconjurat globul de nu s-ar fi întors pe mereu aceleași coclauri...

Am ajuns la sondă. S-a aplecat la capul de pompă, și-a pus urechea la conductă. A mai pus-o o dată și încă o dată.

— M-am învățat, după zumzet o cunosc. N-am știut de la început. Acum știu.

Și parcă era din nou grav și simplu.

Trebuia să ne despărțim. Plecăm mai departe. El, sondorul de linie, cobora de-a lungul conductei, jos, să spună parcagiului: „E bine", să urce iar un deal, la altă sondă.

Îi vedeam doar căciula; de sus era acum turtită. Îmi stăruia în urechi vocea lui gravă. M-am pomenit că-i reiau gîndul: „Nu mă controlează nimeni. Mă controlez singur".

Acum știți ce-i un sondor de linie? Vă înșelați! Nu știți nimic...

Septimiu CHELCEA

La echinocţiul anului universitar

ULTIMELE ORE ALE PRESESIUNII

A trecut deja o săptămînă de la începutul anului. A mai rămas doar una pînă la începutul sesiunii ; timpul trece uneori nedorit de repede. Am mai înaintat în vîrstă cu un an, mai îmbătrînim cu o sesiune. O filă din carnetul de student va fi întoarsă. Definitiv ? Sau unii vor recapitula în alte anotimpuri, răsfoind din urmă indexul pentru a completa rubrici rămase goale un semestru, ca un scaun de bibliotecă în perioada dintre sesiuni.

DE LA 160 LA 64

Un bilanţ înaintea sesiunii, făcut de **ALEXANDRU MATEESCU**, din anul III al Facultăţii de construcţii, secţia civile din Timişoara : „Din 160 de studenţi, cîţi am reuşit la admitere, azi am rămas doar 64. Cei trei ani de studenţie ne-au servit o lecţie aspră. Am pierdut pe drum 96 de colegi. Numai anul trecut am avut 42 de repetenţi şi 11 exmatriculaţi. Mai e nevoie să spun că 99% din aceştia nu s-au prezentat la timp şi bine pregătiţi la examene? Ideea falsă a pregătirii pentru examene în perioada de practică din vară a căzut şi ea. Pentru mine, cel puţin, nu există decît două sesiuni.

Şi pentru că a venit vorba de experienţă, să-i dăm cuvîntul unui coleg din anul V, Matematică-mecanică, Bucureşti, care şi-a intitulat corespondenţa sa :

EXPERIENŢA — UTILĂ, IMPLACABILĂ, CRUDĂ, INCONTESTABILĂ — DEMONSTREAZĂ CĂ...

Îmi propun ca tema articolului de faţă să fie nu atît sesiunea în sine cît reacţia, starea de spirit pe care aceasta a produs-o la nivelul conştiinţei studenţilor. Rezultatele lucrărilor de control la anii mici (care la facultatea noastră se afişează) arată că unii dintre aceşti studenţi consideră că timpul sesiunii e suficient pentru a defrişa vastele terenuri virgine ale caietelor de curs, deşi ni s-a explicat de n+1 ori care sînt efectele unei astfel de practici. Şi experienţa (crudă, rea, perfidă) a arătat că „filozofii" aparţinînd acestei concepţii culeg de obicei restanţe şi note la limită.

Deoarece e un fapt aproape evident că studenţii din ultimul an au o psihologie aparte, mă voi referi la ei separat. În facultatea noastră, în anul V, există acea atmosferă de preocupare, de nelinişte pozitivă, caracteristică perioadelor ce preced evenimente deosebite. Mulţi dintre colegi au început încă din vreme să se pregătească pentru examenele din iarnă, care nu sînt neglijabile nici măcar ca număr (5—6). În ceea ce priveşte programarea lor aş preciza că anii IV şi V au ales cea mai bună strategie. Desigur, au ajuns la ea după ce s-au lovit cu capul de pragul de sus şi şi-au dat seama că examenele dificile trebuie programate la începutul sesiunii, cînd cu forţele intacte (să zicem) te poţi apuca de învăţat.

În ceea ce priveşte examenul de stat sînt multe lucruri de spus. În primul rînd, temele s-au împărţit încă din anul IV, dar trebuie să recunoaştem că foarte puţini au pornit la treabă încă de atunci. Iar cum principalul defect al timpului constă în încăpăţînarea cu care e ireversibil, părerile de rău sînt acum inutile. Se ştie că există un factor esenţial care îi împiedică pe unii studenţi să avanseze rapid la elaborarea lucrării de diplomă : necunoaşterea unei (mai exact, unor) limbi străine. Şi aici tragem semnalul de alarmă pentru colegii din anii mai mici. Dacă o serie de studenţi din anul V sînt într-un stadiu avansat (la Geometrie, la Fluide), există şi unele grupe (ca Analiza funcţională) în care mulţi se află într-o stare prea incipientă cu pregătirea pentru examenul de stat. E adevărat că sesiunea se află acum pe primul plan, dar...

În ciuda acestor mici carenţe, faptele (şi ele au totdeauna ultimul cuvînt) ne permit să sperăm că studenţii facultăţii noastre vor obţine rezultate frumoase şi că la locul de muncă unde se vor găsi peste cîteva luni vor contribui la progresul patriei cu toate puterile lor, astfel încît regretul de a fi consumat vîrsta de aur a studenţiei să fie compensat de sentimentul utilităţii în societatea noastră socialistă aflată în plin avînt.

Viorel Gh. VODA

Informaţi asupra situaţiei prezentării la apropiatele examene a absolvenţilor, ne-am adresat apoi pentru a afla prognoza sesiunii într-un întreg centru universitar tovarăşului IOAN MIREL, şeful comisiei profesionale a C.U.A.S. Timişoara.

SUBIECTIVE... OBIECTIVE — ŞI MĂSURI

Cred că sesiunea din ianuarie se va desfăşura în condiţii bune. Pentru prezentarea în masă a studenţilor din Timişoara la examene, consiliile A.S. au iniţiat o serie de acţiuni : simpozioane, discuţii metodice cu participarea cadrelor didactice, sondaje pentru cunoaşterea atmosferei din presesiune. Desigur că se vor înregistra şi neprezentări. Unii studenţi din anul I sînt puţin speriaţi : repetenţii se pricep atît de bine să-şi romanţeze eşecurile... Există însă o atmosferă generală de studiu intens. După sondajele efectuate de noi la nivel de grupă, probabil că aproximativ 8% din numărul studenţilor timişoreni nu se vor prezenta la cîte un examen. Cauze : **obiective** — cei cu absenţe multe din cauza îmbolnăvirii, condiţia de bursă **(unii preferă să amîne ca să n-o piardă) ; subiective** — unii studenţi pînă la ora aceasta n-au reuşit să parcurgă măcar o dată materialul disciplinelor planificate.

După cîte i-a explicat corespondentei noastre, LUMINIŢA DOJA, preşedintele Consiliului A.S. de la Facultatea de limbă şi literatură română din Bucureşti, TUDOR OLTEANU, situaţia neprezentărilor în sesiune e aici destul de bine cunoscută din cauză că...

...O ABSENŢĂ O ATRAGE PE CEALALTĂ

Decanatul a luat hotărîrea ca la cererea asistenţilor să nu se permită acelor studenţi care au lipsit sistematic de la seminarii sau au dat răspunsuri necorespunzătoare să se prezinte la examene. De asemenea, trei absenţe la un curs special nu permit studentului să se prezinte în această sesiune la examenul respectiv. Asociaţia din facultate se interesează îndeaproape de intenţiile celorlalţi studenţi, dar la ora aceasta (n.r.—28 decembrie 1966) rezultate exacte nu avem. Totuşi aşteptăm sesiunea cu optimism.

Un raid prin institutele Clujului, ale cărui rezultate, cam generale ce e drept, transmise de asist. VOICU LĂSCUŞ, le-am primit la încheierea (nu a ediţiei) ci a anului 1966, ne permit să afirmăm că în acest centru universitar...

...DE DISCUTAT S-A DISCUTAT. AŞTEPTĂM ACUM REZULTATELE...

La Institutul politehnic admiterea în sesiune fiind condiţionată, pentru o parte din studenţi, de predarea proiectelor, asociaţia a cercetat stadiul de realizare a acestora, străduindu-se să-i determine pe cei rămaşi în urmă să-şi intensifice ritmul de lucru. S-au luat măsuri şi pentru recuperarea orelor de laborator, pierdute mai mult sau mai puţin motivabil.

La Conservatorul „Gh. Dima" şi Institutul de arte plastice „Ion Andreescu" s-au desfăşurat şedinţe de analiză a stadiului pregătirii pentru probele practice, întrucît în sesiunile precedente aici au apărut cele mai multe surprize neplăcute.

Asociaţiile studenţilor din Universitatea „Babeş-Bolyai" au efectuat sondaje pentru a cunoaşte stadiul pregătirii pentru examene. Rezultatele s-au discutat operativ în adunări de grupe sau de ani, precum şi in-

dividual cu studenţii a căror întîrziere în pregătirea sesiunii din iarnă crea probleme deosebite.

Universitatea din Craiova, în ansamblul ei, nu se află la prima sesiune. Dar cea mai mare parte a facultăţilor inaugurează acum tradiţia examenelor. Sperăm că şi pe cea a succeselor. După cum ne-a comunicat GHEORGHE SÎRBULESCU, studenţii anului I...

NU CUNOSC ÎNCĂ PROCEDEUL...

...amînării examenelor. Se pare că prezentarea lor va fi masivă. Surprize s-ar putea să ne ofere unii ani mai mari de la facultăţile de Agricultură şi Horticultură. Şeful comisiei profesionale de la Agricultură, Ioanid Ionescu, nu cunoaşte însă situaţia exactă. Cîţiva delegaţi de an cu care s-a discutat nu au dat nici ei informaţii mai precise. Experienţa ne face să credem însă că nu e vorba de o prezentare 100%, ci de o slabă cunoaştere de către unele cadre de asociaţie a stadiului pregătirii colegilor lor. Singura precizare : examenul de Entomologie va înregistra la anul III Agricultură trei absenţi şi la anul IV Horticultură, patru absenţi : cei care nu au predat insectarele nu sînt primiţi. Evident, aici nu se poate recupera... Insectele nu apar decît înaintea sesiunii din vară. Şi trăiesc pînă în toamnă.

Subiectul principal al corespondenţei telefonice primite din Suceava îl constituie :

CONSFĂTUIRILE

După cum ne comunică **ANETA STRATU**, comisia profesională a organizat la nivel de grupe consfătuiri care au dezbătut situaţia pregătirii înaintea sesiunii din iarnă. Totodată, în colaborare cu directorul educativ al căminului, s-a organizat o consfătuire cu studenţii căminişti. Ea a pus accentul pe necesitatea respectării normelor convieţuirii civilizate, atrăgîndu-se atenţia că în această perioadă trebuie depuse eforturi pentru a se crea o atmosferă corespunzătoare studiului. Rectoratul a luat numeroase măsuri pentru a asigura consultaţii, săli pentru studiul individual.

Unul din simptomele apropierii sesiunii e frecvenţa ... rită pe care o înregistrează participarea la consultaţii. Un raid-fulger în Bucureşti, deci :

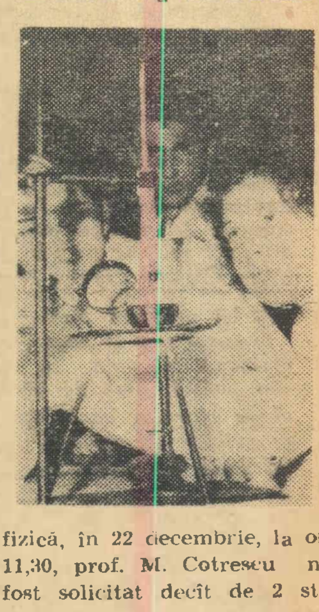
PRIN CONSULTAŢII, ÎNAINTE DE SESIUNE

O participare numeroasă în 19 decembrie a studenţilor anului I, Facultatea de automatică, la orele ţinute de tovarăşul profesor A. Constantin la Matematică. Este, se pare, efectul rezultatelor slabe, de la lucrările de control, care i-au alarmat pe cei în cauză. Interesant e faptul că multe din problemele discutate la consultaţii au dus la iniţierea unor simpozioane — ca, de pildă, cel intitulat „Cibernetica şi automatica" — care au răspuns operativ interesului manifestat de studenţi faţă de o serie de probleme ale specialităţii lor.

Pe data de 23 decembrie, tovarăşul prof. dr. Ştefănescu de la catedra de Chimie-fizică a I.M.F. aştepta pe studenţi la consultaţii. Am aşteptat împreună cu dînsul, dar fără rezultat. La consultaţia anterioară n-au fost decît 6 participanţi, dar şi ei invitaţi special, datorită lucrării de control la care înregistraseră note sub limită.

Un mod interesant de organizare a consultaţiilor am întîlnit la Facultatea de geologie-geografie. Dintr-o grupă de 20 de studenţi, 14 sînt prezenţi. Interesul lor e explicabil : consultaţia se axează pe prezentarea de către doi-trei studenţi a unui articol de specialitate, urmînd după aceea discuţii ale căror concluzii sînt trase de tovarăşul prof. univ. Grigoraş, de la catedra de Combustibili minerali.

La 16 decembrie catedra de Analiză matematică a Institutului politehnic înregistra numai prezenţa a 7 studenţi din anul I, Electrotehnică, cu toate că o mare parte dintre ei au rezultate slabe la lucrarea de control. La Facultatea de

fizică, în 22 decembrie, la ora 11,30, prof. M. Cotrescu n-a fost solicitat decît de 2 studenţi.

Vom reveni după sesiune pentru a constata eficienţa prezenţei la consultaţiile amintite.

Alexandru RONAI

Pagină realizată de A. BANC

FOILETOANE

CA LA BIBLIE!

1. La începutul începutului a fost aleasă comisia culturală la institute, la facultăți (din Capitală).

2. Terenul era cam gol și pustiu pe-atunci, prin sertare sufla mai mult vîntul, în fine se întindeau liniștea și întunericul.

3. La începutul unei săptămîni șeful de comisie a zis: „Să fie lumină", și a fost lumină. Și șeful comisiei a văzut că lumina era bună.

S-a așezat la masă, față în față cu multe propuneri, sugestii, și s-a scris planul de activitate. Astfel a fost o seară și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întîi.

4. Deodată șeful comisiei a zis: „Să se strîngă la un loc toți membrii comisiei culturale și să repartizăm sarcinile pe colective". Și așa a fost. Astfel a mai fost o seară și apoi o dimineață; aceasta a fost ziua a doua.

5. Mai încolo șeful colectivului cu problemele muncii cultural-educative s-a gîndit „Să organizeze o audiție muzicală" în întinderea institutului (facultății) „ca să slujim studenții". Așa a fost încă o seară și o dimineață: aceasta a fost ziua a treia.

6. Propunerea a dat pe urmă roadă, care își are sămînța în ea, după soiul ei. Iar membrii colectivului au văzut că lucrul acesta era bun, fapt pentru care au mai planificat pentru mai tîrziu o audiție muzicală. Astfel a mai trecut o seară și o dimineață: aceasta a fost ziua a patra.

7. Atunci s-a întîmplat că a venit șeful comisiei și i-a binecuvîntat pe cei ce s-au ocupat de audiția muzicală „la cerere" și șeful comisiei culturale din institut (facultate) le-a zis: „Înmulțiți manifestările, umpleți timpul liber al studentului și cu alte acțiuni. V-am dat indicații: acestea să fie hrana voastră".

De-abia în clipa aia li s-au deschis membrilor comisiei ochii amîndoi; au cunoscut că nu realizaseră de-ajuns pe linie cultural-educativă și distractivă și s-au așezat să facă noi planuri de reuniune; și-au pus mîna pe telefon de-au invitat un conferențiar, și-au aranjat cu orchestra să cînte, și-au scris un afiș pe care l-au așezat la intrare. Astfel a fost o seară și apoi o dimineață: aceasta a fost ziua a cincea.

8. Iată că o reuniune a avut loc în sala clubului sau într-un hol, cu muzică multă, dans și antren. Așa cum cuvîntase colectivul organizator: „o să mișune sălile de viețuitoare".

Și șeful comisiei culturale s-a uitat la tot ce se făcuse; erau foarte bune. Așa s-a mai dus o seară, apoi o dimineață: aceasta a fost ziua a șasea.

9—10. În ziua a șaptea comisia culturală și-a sfîrșit lucrarea pe care o făcuse: și în ziua a șaptea s-a odihnit de toată lucrarea ei pe care o făcuse.

11. Șeful comisiei a binecuvîntat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua a șaptea s-a odihnit de toată lucrarea lui pe care o făcuse. Și a botezat-o Duminică...

12. Dracul era mai șiret decît toate ființele pămîntului. El și-a băgat coada în clubul I.M.F. Și-a zis: „Voi de ce stați degeaba duminica, cînd studentul are zi liberă și ar vrea să se distreze? Oare șefii de comisii culturale au dreptate crezînd că nu trebuie să mișcați un deget în ziua sfințită?"

Și conducerea clubului a văzut că ideea diavolului era de dorit să se înfăptuiască și a păcătuit! Și toate geamurile i s-au spart atunci clubului de-atîta mulțime.

Și consiliile de pretutindeni au zis: „Ce-ați făcut?", iar mediciniștii au răspuns: „Diavolul ne-a amăgit". Pe urmă șefii de comisii culturale s-au retras, au trimis un somn adînc peste membrii comisiei lor, și oamenii au adormit...

Roxana COSTACHE

P. S.: Orice asemănare cu activitatea altor comisii culturale din țară nu este neîntîmplătoare.

ODISEE

Capitolul I

După terminarea liceului, Ion Oprișan a dat examen la Institutul politehnic din Brașov și, spre bucuria părinților, rudelor și prietenilor, a reușit. Mulți îi prevesteau un viitor strălucit, unii chiar își aminteau că de mic avusese aptitudini pentru tehnică și în această ordine de idei bunica povestea cum desfăcuse Nelutu în bucăți ceasul bunicului, Dumnezeu să-l ierte (pe bunic). Așa că toate privirile erau ațintite spre viitorul inginer, care pășise pe un drum nou în viață. În sesiunea din iarnă, proaspătul student nu și-a luat din cele trei examene nici unul, dar asta se mai întîmplă, în vară a trecut cu brio... colocviul de limbă rusă și iată-l în toamnă copleșit sub povara spirituală a opt examene. Este un moment important în viața eroului nostru, pentru că atunci a luat o hotărîre surprinzătoare și îndrăzneață, plină de personalitate: va renunța la această facultate, dîndu-și seama că nu-l atrage cu nimic.

Capitolul II

După cîteva luni de convalescență facultativă, se angajează la Uzinele „Rulmentul" unde este stimat de colegi pentru că era „băiat cu școală". Se angrenează și în activitatea brigăzii artistice de agitație din uzină și devine un om cu program foarte încărcat, repetițiile răpindu-i mai toate orele... de serviciu.

Apoi își dă demisia ca să-și consacre toate forțele pregătirii unui necunoscut încă examen de admitere. Și cum în oraș exista și o facultate de silvicultură, nenumărate perspective i se deschid tînărului dornic de învățătură, precum tot atît de numeroasele cărări ale pădurii.

Capitolul III

Bucurie generală! Ion Oprișan a intrat la Silvicultură! Unchiul care s-a zbătut pe ici, pe colo, unde s-a putut (Ei, oameni sîntem!) e fericit. Prietenii află de la Nelu că în sfîrșit asta este facultatea pe care și-a dorit-o, și unii chiar șoptesc că are de gînd, cînd va ieși inginer silvic, să-și cumpere un cal și pușcă. Ce om fericit!, îl invidiază alții. Bunica își mai scormonește amintirile și povestește că nepotului de copil i-a plăcut să hoinărească liber prin natură, ca și lui Eminescu. Dar tînărul nostru prefera „natura moartă" (pahar și sticlă în amurg), drept pentru care este exmatriculat din cauza unui număr mare de absențe.

Stupoare totală!

Capitolul IV.

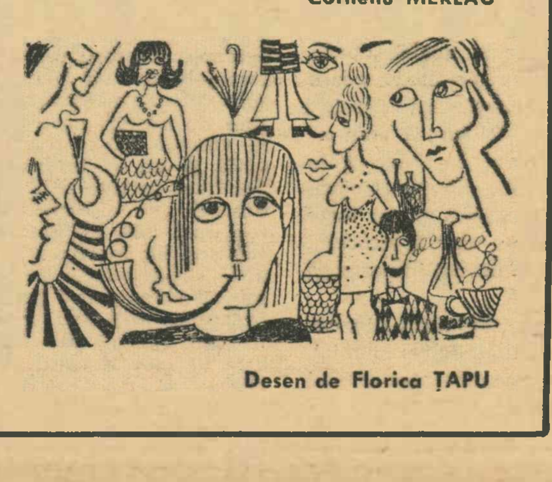
De fapt și cel de-al doilea eșec al său nu a fost întîmplător. Așa trebuia să se întîmple. Poate nu veți crede, dar nici farmecul pădurilor, susurul izvoarelor sau trilul privighetorilor nu-l atrăgeau pe Ion Oprișan. „Sînt un om activ, ne-a explicat el, vreau să fac ceva folositor, ceva care să rămînă în urma mea. De exemplu... (dar cum nu mi-a venit în cap pînă acum ?)... Institutul pedagogic!"

Capitolul V.

Iarăși ?!!!

Acum, Ion Oprișan se pregătește pentru Institutul de artă teatrală din București. Aici, departe de orașul iluziilor sale pierdute, este convins că-și va găsi chemarea. A dovedit doar disponibilitate pentru atîtea roluri, ce Dumnezeu!

Corneliu MERLAU

Desen de Florica ȚAPU

CINE EȘTI TU, CARMEN NOVĂCESCU?

— Alo! Casa Novăcescu?
— Da?
— Vă rog cu Carmen.
— Nu locuiește aici nici o Carmen.
— Cum nu? Carmen... Carmen Novăcescu...
— Insiști degeaba tinere! Înțelege! Fii rezonabil! Eu te cred că ești disperat, dar te rog, calmează-te, aici nu stă nici o fată cu numele ăsta, brunetă și cu ochii ca seninul cerului, cu cele mai desăvîrșite trăsături ale figurii și ale trupului.
— Vedeți, o cunoașteți! Acolo stă, îi știți semnalmentele.
— De un an primesc telefoane ca al dumitale și toți cei care m-au întrebat de ea mi-au descris-o așa. Eu sincer să-ți spun, o cred cam neserioasă; cînd o găsești roag-o să-și mai dea și alte numere de telefon, că pe mine și pe soția mea ne-a epuizat... Roag-o să mai abuzeze și de alte nume.

Cam astea erau conversațiile familiei Novăcescu de un an de zile. Misterioasa Carmen, cu nume de rezonanțe pasionale autentice le intrase în casă prin telefon. Stătea cu ei de dimineață și pînă pe la orele 24, cînd ultimii cheflii, adorați pentru o clipă de meteorica și capricioasa Carmen, mai făceau obsedantul apel. Regularitatea cu care frumoasa Carmencita își părăsea sentimentalii adoratori o dată sesizată de familia Novăcescu o obișnuise să-și organizeze programul zilnic în funcție de pasiunile fiicei adoptate involuntar. Toate ar fi fost cum ar fi fost dacă...

În sfîrșit, o voce subțire și agitată întreabă de... Carmen. Pentru prima dată în analele palpitantei istorii se întîlmplă asemenea formidabil eveniment; o femeie se interesează de nestatornica copilă. Luînd-o pe soția inginerului Novăcescu drept mama adevărată a tinerei și suavei cuceritoare de inimi, se mărturisește și i se plînge cu durere maternă.

— Avem un singur fiu. Ne-am sacrificat tinerețea pentru el, ne-am bucurat că a intrat în facultate, că merge bine și că a ajuns în anul III al Institutului medico-farmaceutic. E bucuria noastră cea mai mare. Îmi cer scuze că vă vorbesc așa, dar trebuie să fiu foarte sinceră: noi ne-am opus legăturii fiicei dumneavoastră cu băiatul nostru pentru că nu aveam o părere prea bună despre ea.

Frumoasa meteorică poposise în urmă cu o lună în familia studentului, zăpăcind mintile tînărului și îngrijorîndu-i părinții, care totuși o lasă să petreacă și nopțile la ei cu condiția ca băiatul să-și continue studiile și să nu se însoare cu ea. Totuși, văzînd că gluma nu prea are mult haz, mama o urmărește. Și iată aventura în deplină desfășurare! Eroina urmărită de detectivul tenace se îndreaptă spre... Liceul „Dimitrie Cantemir". Detectivul improvizat pîndește pînă la pauză, se interesează de fata care se plimbă de braț cu cîteva colege, ingenuă și visătoare, și află că-i în clasa a XI-a. În bucuria descoperirii sale uită să mai întrebe cum o cheamă, sigură fiind că obiectul iubirii feciorului și-a dat măcar numele exact. Dar totul a fost zadarnic. Degeaba au tergiversat prin discuții și amenințări hotărîrea băiatului de a o păstra pe neprețuita elevă lîngă inima lui. La refuzul lor categoric de a o mai primi în casă, feciorul răspunde prompt fugind de acasă și de la facultate.

Cotrobăind prin lucrurile lui (pasiunea de detectiv a mamei a ieșit la iveală ca o adevărată chemare pînă atunci refulată) este descoperită o agendă. Pe toate paginile stă scris în diferite caractere, aplecat spre dreapta, aplecat spre stînga „Carmen" și numărul de telefon al nevinovatei familii Novăcescu.

Un fir găsit este de îndată exploatat dar tocmai cînd speranțele mamei își cîștigat un suport el se rupe. A știut Carmen ce face.

Cine ești tu, Carmen, hai să-ți zicem cum îți place, Novăcescu? De ce preferi incognito-ul în relațiile tale sentimentale? De ce apari și dispari ca „fata morgana", lăsînd suflete pașnice în disperare și neliniște?

Facem apel către toate victimele și către toți pasionații detectivismului, admiratori ai lui Sherlock Holmes, Arsène Lupin și alții să ajute la demascarea misterioasei Carmen, prin bunăvoința noastră, pentru ultima dată, Novăcescu!

Dana DUMITRIU

colocviul
spectaco

Acum, cînd un veac și jumătate a fost închis deja în filele istorici, cînd amintirile cele mai proaspete sînt și cele mai pline de bucurii, cînd strădaniile de perpetuă înnoire și înnobilare a scenei românești sînt mai efervescente ca oricînd, se cuvine dar să răsfoim ultimele pagini pe care teatrele noastre fortificate de tradiții robuste le scriu cu talent și strădanii pentru noi și pentru spectatorii de pe alte meridiane. Naționalul bucureștean, pe scene din Iugoslavia, Ungaria și Austria, Teatrul de Comedie în Cehoslovacia și Germania și, recent, Teatrul „Lucia Sturdza-Bulandra" în Uniunea Sovietică au încununat anul 1966 cu succese răsunătoare.

La Weimar, cetatea venerabilului Goethe, „Troilus și Cresida", în montare bucureșteană, făcea să vibreze bolta mîndrului teatru de hohote și aplauze. La Viena — multe veacuri citadela artelor — Caragiale cu a sa „Scrisoare pierdută" își dovedea — pentru a cîta oară? — celebritatea. În altă parte a lumii, la Leningrad și la Moscova, „D-ale carnavalului", într-o altă optică regizorală, demonstra că arta lui Caragiale — și arta teatrului în general — nu cunoaște granițe.

Personalități artistice complexe, prezențe de prestigiu în viața teatrală internațională, ca și nume mai tinere devenite deja cunoscute în țările pe unde au poposit turneele românești, sînt factori activi în acest proces de înălțare, de integrare a vieții spirituale a țării noastre în amplul circuit universal de valori artistice. E o realitate incontestabilă, care ne umple inimile de bucurie.

Dar care și obligă.

Pasiunea tineretului pentru teatru e bine cunoscută. Ne-am adresat de aceea unor studenți și tinere cadre didactice universitare pentru a-și spune părerile despre spectacolul de teatru actual.

marian popa:

De ce a dispărut mitul actorului?

Dacă veți avea cîteva minute de răgaz intrați în Muzeul Teatrului Național sau oriunde veți găsi o colecție de afișe teatrale vechi. Primul lucru care vă va surprinde va fi numele principalului sau principalilor actori, scrise cu litere de o șchioapă, în timp ce numele regizorului este aproape invizibil. Dacă mai aveți cîteva minute de răbdare citiți afișele actuale și veți observa că acum lucrurile s-au cam schimbat. În dreptul distribuției piesei sînt înșirați cuminte actori cu toate caracteristicile lor onomastice și apoi, cu alte caractere, numele regizorului.

Dacă veți citi cronicile dramatice ale lui Camil Petrescu veți fi tulburați de atenția pe care o acorda descrierii jocului actorului; dacă veți citi o cronică dramatică de astăzi veți fi de asemenea tulburați constatînd importanța care se dă regizorului. Înainte actorul era un rege adulat: istoriile ne vorbesc de actori care au murit pe scenă, de actori care au declanșat sau au pregătit revoluții. Astăzi există o forță totalitară care se numește *regizorul*, al cărui nume apare pretutindeni: ca al unui dresor, singurul termen important al unui spectacol, ca un minuitor de sfori într-un joc de marionete.

Și atunci începem să ne întrebăm ce este în fond un spectacol și care sînt termenii și rolul lor într-un spectacol. Și ne dăm seama că, de fapt, doar două sînt mai ales elementele care asigură succesul oricărui spectacol teatral: textul și actorul. Nu încape îndoială că teatrul ca spectacol presupune un *text*, a cărui valoare este fundamentală. Dar nu mai puțin fundamental este celălalt termen care se numește *actorul*. Valoarea unui text este una potențială: ea nu se realizează decît prin actualizarea pe care o execută actorul. Cunoaștem multe exemple de texte dramatice geniale masacrate de actori proști și cunoaștem în aceeași măsură texte minore, pe baza cărora actori geniali au creat roluri excepționale. Chiar repertoriul actual al teatrelor noastre poate demonstra acest lucru. Singurul mit de care avem nevoie este acela al Marelui Actor. Nimeni, cred, nu cunoaște un scenograf mitizat și sînt rare numele regizorilor deveniți mituri. Mai reține cineva oare numele regizorului pieselor în care juca Sarah Bernard, Nottara sau Lucia Sturdza-Bulandra? Cred că nimeni, cu excepția oamenilor de strictă specialitate.

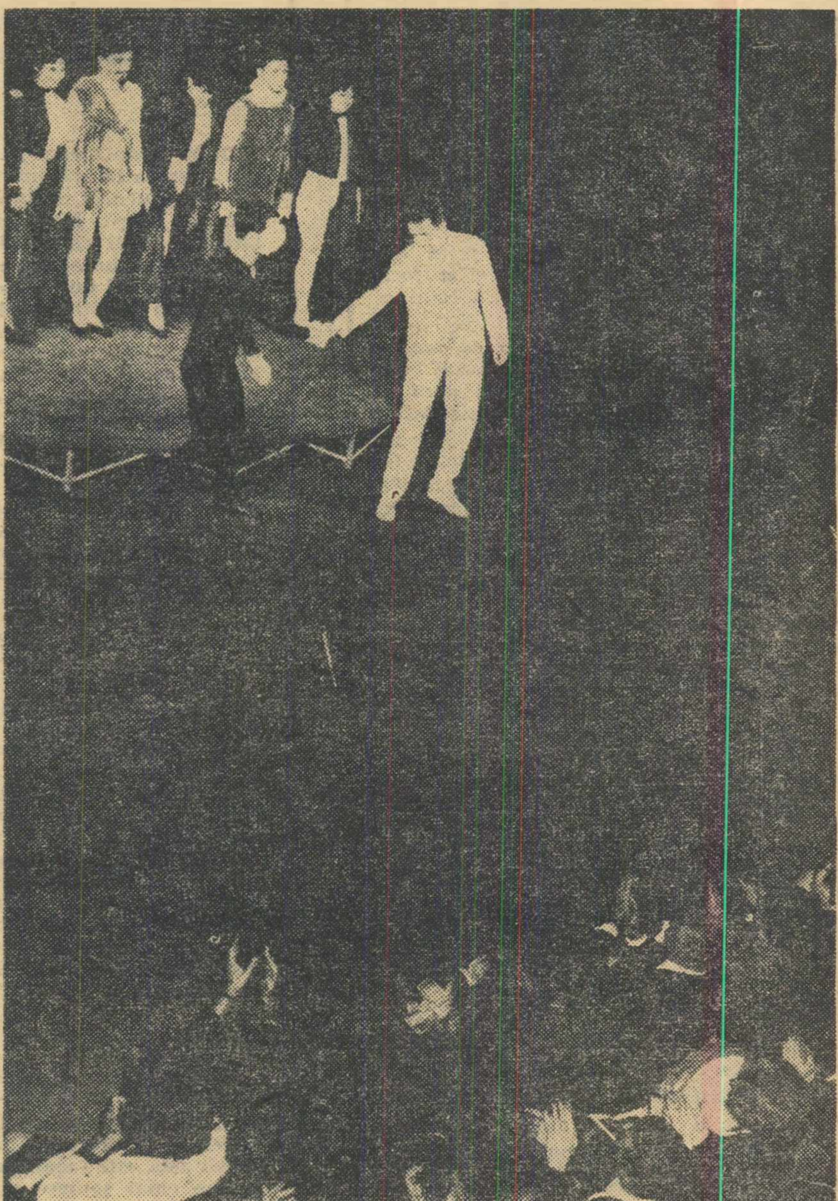
Un foarte interesant articol consacrat problemelor actuale ale teatrului, pe care vă invităm să-l citiți, publică, în *„România liberă"* din 7 decembrie 1966, actorul Emanoil Petruț. Preocupat mai ales de soarta actorului contemporan, autorul articolului arată marile dezavantaje ale sistemului de formare a echipelor teatrale: pe de o parte, teatrele au în state un mare număr de actori nefolosiți, pe de altă parte, pentru anumite spectacole se apelează la cadre aparținînd altor teatre. Există actori suprasolicitați și există actori care propriu-zis șomează (din punct de vedere profesional, chiar dacă primesc salarii). Motivele care au determinat această situație sînt diverse. Dar principalul motiv care duce la această stare de lucruri ni se pare a fi organizarea defectuoasă a conducerilor instituțiilor teatrale.

Într-un număr din *„Scînteia"*, nu de mult, regizorul Dinu Cernescu își exprimă opiniile în legătură cu organizarea actuală a ansamblurilor teatrale pe care o găsește defectuoasă și propune revenirea la vechiul sistem de realizare a unor echipe de actori în funcție de necesitățile foarte concrete ale repertoriului. Aceste echipe ar putea fi închegate de un director de teatru care se gîndește la un repertoriu, sau de un regizor care pregătește o piesă. Propunerile sînt destul de seducătoare, dar ne întrebăm: vor reuși teatrele să găsească directorii și regizorii care să aibă simțul responsabilității destul de dezvoltat, pe lîngă acela artistic absolut necesar? Nu vor exista în continuare actori suprasolicitați și alții nesolicitați? Cine ne poate opri să nu credem că arbitrariul și absența onestității nu-și vor face loc? Am putut asista în ultimii ani la flagrante cazuri de neprincipialitate ivite în producția noastră de filme; am putut vedea filme cu „actori" anonimi, dispăruți o dată cu filmul respectiv, apăruți prin cine știe ce enigme care, eventual, ar putea fi descifrate.

Toate acestea ar trebui să fie avute în vedere, pentru a nu se întîmpla și în teatru.

Am nostalgia anilor cînd mergeam să-l văd pe neuitatul George Vraca în „Fîntîna Blanduziei" sau pe George Storin în „Regele Lear". Citisem și recitisem pe Shakespeare și Alecsandri, le cunoșteam operele: mergeam însă la teatru să stau aproape de un mare om care trăia opera unui alt mare om. Pe Shakespeare cititorii îl cunosc. Și cu toate acestea îl recitesc; dar spectacolul de la Teatrul Mic nu mai interesează a doua oară.

Teatrul și-a pierdut mult din caracterul său de ritual, de ceremonial. Aceasta și din vina absenței acestui mit care se numește ACTORUL.

Teatrul Națiunilor din Paris: *la sfîrșitul unuia dintre spectacolele de mare succes, prezentate de Teatrul de Comedie din București cu prilejul unui turneu în capitala Franței, actorii români sînt felicitați și aclamați.*

tudor olteanu:

Textul și spectacolul, aparența și adevărul

Dramaturgia și teatrul implică două moduri specifice de receptare artistică, unul adresîndu-se cititorului, iar altul spectatorului.

Actul judecății de valoare se produce în condiții diferite care depind în cele din urmă de particularitățile modului de receptare. Un exemplu elocvent este acela al mult discutatului (dar mai puțin înțelesului) teatru al absurdului. În calitate de cititori care l-am cunoscut la vremea lui, înregistrăm o oboseală și un sentiment de sațietate. Dar dacă se ține seama că acest stil dramaturgic a contribuit la nașterea unui nou tip de teatru care ocupă un loc merituos în îmbogățirea artei spectacolului de totdeauna (omițînd chiar saltul pe care l-a adus în scenografie sau arta actorului), trebuie spus că din punctul de vedere al spectatorului nu mai putem afirma același lucru. Curiozitatea lecturii, pasiunea de cunoaștere, judecata de valoare a operei literare ne-am satisfăcut-o individual. Dar pentru că teatrul nu-l putem face fiecare pe cont propriu, instituția teatrală ca atare are obligația de a oferi și spectatorului posibilitatea de a da o judecată axiclogică. Credem că și spectatorul are dreptul, posibilitățile și obligația aceasta, nu numai secretarul literar al unui teatru. O preluare critică a dramaturgiei universale în spațiul românesc trebuie făcută și cu maturitatea spectatorului.

Este necesar să privim cu atenție orice produs artistic și să meditâm asupra valorilor sale, aceasta atît pentru dramaturgia noastră cît și pentru cea universală. Să ne uităm de pildă împrejur și să vedem cum se discută. Piesa lui Georg Büchner, „Moartea lui Danton", este considerată o nerealizare, pentru că figura lui Danton nu corespunde cu cea din istoria Franței, creată de un filofrancez. Lăsînd la o parte faptul că acesta nu este decît în pretențiile autorului cronicii un raționament adresat valorilor, ne uităm la o altă piesă: „Io, Mircea Voevod". Nici aici nu știm dacă personajul din titlu coincide cu eroul istoric. Dar dacă mai răsar autori care o să croiască piese istorice de acest gen o să ajungem la concluzia existenței în istoria noastră a unor voievozi trași în serie.

Teatrele de la noi, ca și cele din fiecare țară, susțin dramaturgia originală. Nici nu s-ar putea altfel. Și la 1840 Kogălniceanu, Negruzzi și Alecsandri făceau același lucru, înțelegîndu-i profunda necesitate. Dar critica de specialitate trebuie să-și păstreze consecvența „exigenței". Și aceasta pentru că numai ast-

fel
mare
lași t
niului
O c
este a
român
repert
ca să
trul c
atît m
drama
care î
Blaga

eug

…stru despre:

…ul de teatru

…a crearea unui
…ațional și, în ace-
…ogățirea patrimo-

…rem de importanță
…hiului repertoriu
…ficarea întregului
… făcută în așa fel
… a considera tea-
… al literaturii. Cu
… cît există autori
…de netă autoritate,
…umul spre rampă.
…gur nume.

…iche :

…este …rul ?

…e vorbească nefi-
…ncția decorului, de
…e funcția muzicii,
…din ce în ce mai
… spectacolului. E-
…tomizare a specta-
…dar pînă unde tre-
… prin promovarea
…onente este greu
… regizori inteli-
…igenți, scenografi
…em și un public
…să constate că nu
…ectacole inteli-

… în legătură cu
… de teatru au fost
…va montaje ale
…ui an. Priviți unul
… la „Cin-Cin". Un
… Orly. două scări
…la o platformă pe
… se urcă pentru a
…nute, după care
… scări pentru a
…uare jos. Scările
… iar actorii urcă și
…ență justificată pe
… soliditate a con-
…moment actorii *nu*
…t niște bieți indi-
…opria lor piele și
…resează decît pro-
…cesiunea tensiunii
…ît exista, s-a în-
…n pricina decoru-
… un decor monstru
…Danton", care tră-
… sine însuși, nu
…tul de asemenea
…te de mine gîndul
…u anula scenogra-
…u cea modernisi-
…are avantajele și

…ecată tradițională
…ki a ridicat-o, cum
…înă la perfecțiune:
… față de atmosfera
…i în care a fost
…Pentru „Othello"
… costumație speci-
…iale, de asemenea.
… că în antichitate
…ci și că teatrul lui
…a numai simple
… pentru decoruri.
… convențional pre-
… convențional ; dar
…pune este aceasta :
…rebuie să meargă
…? Adeseori s-a
… în fond apariția
…mlet cu bluejeans,
…uter nu este mai
…lă decît concepția
…ova Stanislavski.
… detaliul scenogra-
… detaliu, el este
…e sugera un con-

flict, dar nu-l poate determina. Oricît ar crede lucrul acesta acei cronicari dramatici care aruncă în coada unui articol propoziții laudative pentru acest „actor" care se numește decorul.

Dar dacă s-a renunțat la decorul naturalist excesiv de încărcat, opțiunea pentru scena nudă nu este mai puțin convențională. Ajungem acolo că Sofocle, Shakespeare, Beckett și Dorel Dorian seamănă ca două picături de apă, că decorurile sînt interschimbabile deși la drept vorbind conflictele nu sînt. Aici începe să se pună problema gradului de abstractizare a piesei, de generalizare. „Antigona" sau oricare tragedie antică este o piesă *mitologică*, un arhetip, un cap de serie, o generalizare maximă : ea poate fi plasată realmente *oriunde*, căci ea este o *situație pură*, actualizabilă oricînd într-un număr infinit de variante locale. Dar poate fi „D-ale carnavalului" o asemenea piesă arhetip ? Este ea localizabilă oriunde ? Sau „Apus de soare"? Sau „Înșir-te mărgărite...". Fără îndoială că nu. Simbolurile acestor piese prezintă o anumită unicitate, o anumită ireductibilitate care fac ca posibilitățile de localizare să nu fie prea largi. Ceea ce cred că trebuie să avem tot timpul în vedere în scenografie este nivelul de abstractizare propus sau presupus la autor, căci înainte ca o piesă să fie *ceea ce vrei să faci din ea, o piesă este ceea ce este.* Nu sîntem pentru decorurile cărate cu macaraua și nici pentru scena goală învelită doar într-un furou de tul prin care se văd toate dedesubturile culiselor, dar și ale metafizicii existențialiste. Macaraua ca și tulul au început prin a fi, fiecare la timpul lor, niște anexe indispensabile, dar au sfîrșit prin a deveni o modă. Și decorul a devenit o eminență cenușie sau un „protagonist".

Nu sînt pentru tirania obiectelor și nici pentru tirania golului. Sînt pentru acele îmbinări inefabile dintre actor, text și decor, care nu aparțin nici hazardului și nici modei.

mariana păun :

Ce este repertoriul național ?

Ce este în esență repertoriul național ? El este un fond de piese care, indiferent de factura lor, marchează, prin conținut, jaloane din dezvoltarea socială, estetică și spirituală a națiunii respective. Există cîteva prejudecăți în ceea ce privește repertoriul național, ce ar trebui o dată eliminate. Una dintre acestea ar fi ideea potrivit căreia repertoriul național trebuie să fie ceva ce ne privește numai și numai pe noi, în care nimeni nu e cazul să se amestece și nici nu e neapărat nevoie să fie cunoscute de alte popoare.

Lucrul e și mai evident în legătură cu o altă prejudecată foarte fermă care este aceea a pieselor istorice. Dacă repertoriul ar fi pur „național", în sensul strict al cuvîntului, pe spectatorul român nu l-ar interesa probabil „Richard al III-lea", „Maria Stuart" sau „Hamlet", pentru că ele aparțin istoriei altor națiuni. Ne întrebăm de ce însă piesele noastre istorice trebuie să fie numai obiecte de consum intern și nu popularizate corespunzător prin toate mijloacele posibile și peste hotare. Ne întrebăm de ce atunci cînd companiile noastre teatrale fac turnee internaționale se produc cu alde „Șeful sectorului suflete" sau alte piese din această categorie și cu nici una din marile noastre piese istorice ? Ar fi mai prejos decît Lorenzaccio sau Ruy Blas una din piesele trilogiei lui Delavrancea sau „Despot Vodă" ? Sau este superior teatrul lui Büchner sau Wedekind teatrului scris de Lucian Blaga ?

La fel, s-ar putea afirma că un scriitor poate fi „național" într-o piesă cu un subiect național și internațional sau altfel într-o piesă cu subiect nonautohton. Victor Eftimiu ar fi național în „Înșir-te mărgărite..." dar nu în „Don Juan", Kirițescu în „Gaițele" dar nu în „Nunta din Perugia". Evident că raționamentul este absurd, dar cam acesta este cel care reiese din articole. În același timp, repertoriul național se reduce în accepția pe care i-o dau teatrele și directorii lor la cîțiva autori care pot fi numărați pe degetele unei mîini ; iar de la acești autori sînt reprezentate invariabil aceleași piese. Dar repertoriul național înseamnă și alte sute de piese de Blaga, Eftimiu, Sorbul, Camil Petrescu, Kirițescu, Victor Ion Popa sau Ion Sava, care pot suporta modificările cerute de pretențiile spectacolului și spectatorului contemporan. Nu de mult a fost descoperită o piesă necunoscută de Corneille, care a și fost jucată imediat în Franța. Dar n-ar fi oare cu mult mai simplu să ne redescoperim piesele noastre vechi ?

Ceea ce ne interesează în cadrul repertoriului național nu este *tematica* pieselor înțeleasă în sens îngust, ci *problematica* lor : în ce măsură este actuală acestă problematică, în ce măsură ea *răspunde* și *corespunde* intereselor noastre actuale. Locul și timpul nu sînt chiar așa importante: o piesă cu adevărat națională, scrisă de un autor național, se poate petrece oriunde : la Găiești și la Cartagina, la Polul Nord sau în Lună. Avem antecedentele celebre ale unor geniali autori dramatici naționali — și totodată universali — care au fost Shakespeare, Calderon, Goethe sau Racine. Ceea ce se cere unui autor dramatic național este să se preocupe de marile noastre probleme. Și o poate face oricum.

iulian pop :

Publicitatea și programarea spectacolelor

Există o anumită psihologie a cumpărătorului de orice fel, în funcție de care s-a cristalizat o mentalitate a comerciantului de orice fel. În preajma unei sărbători, gestionarii magazinelor plasează cumpărătorilor mărfurile cele mai puțin vandabile. Lucrul este posibil, căci cererea este mai mare decît oferta.

Cam așa se petrec lucrurile și în teatru. În cel puțin șase zile din săptămînă teatrele oferă cel puțin șase spectacole. Spectatorul poate alege oricare din aceste șase zile, dar nu poate alege oricare dintre spectacole. Se observă de obicei o predilecție a spectatorului pentru zilele de sărbătoare. Dar este puțin probabil că el va găsi într-o zi de repaos piesa cea mai bună și cea mai de succes a teatrului respectiv. Căci, pornind de la raționamentul că într-o zi de repaos spectatorul cumpără un bilet la orice, numai să fie, în aceste zile se programează spectacolele nereușite sau cele care nu fac rețetă. Cine studiază programările spectacolelor pe cîteva săptămîni în urmă se va convinge cu prisosință de realitatea acestei mentalități comerciale. Se mai poate observa în același timp că premierele ca și piesele de succes nu au prioritate față de celelalte spectacole, că oricît ar fi ele de valoroase nu sînt favorizate spectacolului mediocru al aceluiași teatru.

Ar trebui să se revină poate la sistemul de prezentare preferențială a pieselor de mare succes, care să fie programate pînă la epuizarea interesului spectatorului. Ar trebui în același timp să se reducă numărul pieselor din repertoriu, căci calitatea și nu cantitatea pieselor contează. Adeseori în interviuri directorii teatrelor se laudă cu numărul pieselor montate într-un an. Dar prea puțin se laudă cu numărul spectatorilor dintr-un an.

Vom mai remarca apoi absența eficacității acestui auxiliar important care e cronica dramatică. Sînt prea puțini cronicari dramatici competenți. Se rulează multe nume, nume „de serviciu" care comentează incolor spectacole teatrale, nume care nu au nici prestigiul și nici autoritatea necesară pentru a credita sau discredita un spectacol. La *Contemporanul* poți număra în cîteva numere de revistă următorii „cronicari" dramatici : Mircea Alexandrescu, Aurel Brumaru, Sorin Titel, Mihai Nadin, M. C. Munteanu, Mihai Bujeniță, Ileana Popovici și mulți alții. Impresia generală este că multe cronici sînt improvizate în treacăt de un pasager aflat în treacăt printr-un oraș și care are mai multe lucruri de făcut, printre care și o consemnare circumstanțială a unui spectacol.

Ne gîndim la înflorirea extraordinară pe care o luase în Franța cronica dramatică, pe care n-a pierdut-o nici acum. Ne gîndim la cronicile semnate la noi de Camil Petrescu, N. D. Cocea sau T. Arghezi, dar și de cronicari mai modești, Ion Trivale, de pildă.

Se pare că pentru multe publicații și mulți cronicari există prejudecata că o cronică dramatică se poate scrie ca și o cronică despre un meci de fotbal. Nu e nevoie nici de competență și nici de inteligență : e suficient că vezi un spectacol și să-ți scrii impresiile.

Simțim nevoia reabilitării acestui zeu care este cronicarul dramatic. Înainte de a avea nevoie de cronici dramatice avem nevoie de *cronicari dramatici.*

Undeva, între două stații, pe o stradă pustie, ați zărit, probabil, din goana tramvaiului sau autobuzului, un panou care maschează de obicei un teren viran ; el se numește „afișier" și prin el se face publicitatea teatrală... În centrul orașului, pe cele mai înalte clădiri, ați observat, desigur, literele strălucitoare de neon ; se face publicitatea domestică...
Două maniere de a concepe două culturi : cea... spirituală și cea... casnică.

Animatori UNIVERSITARI

OVID DENSUŞIANU

În toamna anului 1928 — cînd am trecut prima dată ca student pragul Facultății de filozofie și litere din București — una dintre întîile mele dorințe a fost aceea de a audia cursurile lui Ovid Densușianu. Pentru un „boboc" venit dintr-unul dintre mai micile orașe ale Transilvaniei alegerea era destul de grea. Cursurile de limbă și literatură erau pe atunci ilustrate de o sumă de personalități prestigioase, care întruneau însușirile de seamă ale unui îndrumător al tineretului studios : pasiunea științei, conștiința exemplară a datoriei, dragostea caldă pentru tineret, o anumită tradiție a oratoriei universitare — în cele mai diferite nuanțe, de la cea mai sobră pînă la cea mai fastuoasă — care se stabilise în universitățile noastre : N. Iorga, suplinind pe atunci cursul de Istorie a literaturii române, al cărui titular era Ion Bianu, Ovid Densușianu, M. Dragomirescu, Al. Rosetti, N. Cartojan, I. A. Candrea.

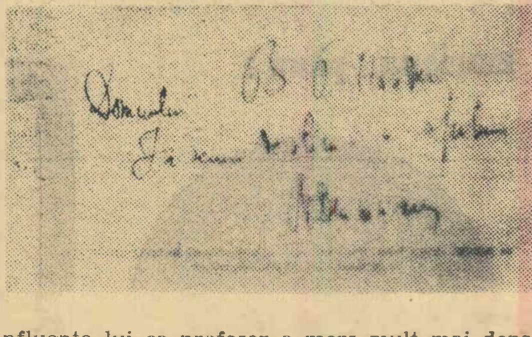
Ovid Densușianu ne atrăgea îndeosebi prin marea lui reputație de savant, trecută de mult dincolo de marginile țării, prin punctualitatea cu care își ținea cursurile și seminariile, cu teme neîncetat reînnoite în fiecare an și cu multiplele forme de apropiere cu studenții, pe care le inițiase. Numit profesor universitar încă de la vîrsta de 24 de ani, în 1897 — după ce făcuse studii strălucite la universitățile din Iași, Berlin și Paris, desăvîrșindu-și formația științifică mai ales în capitala Franței, în imediata apropiere a lui Gaston Paris, unul dintre cei mai de seamă și mai fecunzi reprezentanți ai pozitivismului în filologie — Ovid Densușianu a fost neîntrerupt prezent la catedră timp de 41 de ani, pînă în ziua morții sale, în 8 iunie 1938. Fiu al lui Aron Densușianu și nepot al lui Nicolae Densușianu — oameni cu mai puțină știință de carte dar animați de flacăra unui patriotism fără margini — el însuși poet de reci și fine esențe, format în atmosfera anilor săi de studii în Franța dominată de subtilele experiențe înnoitoare ale simbolismului. — Ovid Densușianu a întrunit într-o sinteză puțin obișnuită și fermecătoare precizia științifică a lui Gaston Paris, tradiția muncii neistovite și a iubirii de țară moștenită din familie cu vibrația intimă și rafinată a artistului modern. Largul orizont, cuprinzînd întreaga filologie romanică, l-a ajutat

să depășească latinismul fanatic al tradiției familiale. Cultul travaliului ordonat și lucid l-a făcut să poată realiza marea sinteză spre care năzuiseră B. P. Hasdeu și A. Philippide, rămînînd doar la publicarea unor introduceri : istoria limbii române. În 1901 apare opera lui cea mai de seamă, **Histoire de la langue roumaine,** vol. I, continuată apoi în fascicole. între anii 1914 și 1937. Grelele împrejurări în care lucra l-au împiedicat să-și desăvîrșească lucrarea pentru tipar. astfel că ea s-a oprit la sfîrșitul secolului XVI. Dar și așa, ea rămîne o operă fundamentală, valabilă în liniile ei generale pînă astăzi cînd — în traducere românească, într-o ediție îngrijită de regretatul profesor J. Byck — a fost redată marelui public. Ovid Densușianu a realizat astfel, la începutul secolului nostru pe planul istoriei limbii române, ceea ce a înfăptuit în același an tot atît de tînărul N. Iorga în domeniul istoriei literaturii noastre vechi,—care și el a dat prima sinteză într-o disciplină unde se străduiseră spre acest final necesar atîția predecesori, între care și același uriaș Hasdeu. Cred că într-o revistă a tineretului universitar de astăzi nu e fără rost să subliniem că — în momentul cînd realizau aceste opere monumentale — Ovid Densușianu număra abia 27 ani și N. Iorga abia cu doi ani mai mult. Impresionantă dovadă că tinerețea, cu nestăvilitul ei elan creator și cu îndrăzneala inerentă vitalității sale — poate da opere care să sfideze maturitatea și timpul, cu condiția unei munci încordate și pline de sacrificii. Dar Ovid Densușianu, în anul cînd ajunsesem să mă înscriu cu mîndrie printre studenții lui, nu se manifestase numai ca istoric al limbii române. Romanist de factură europeană, el dăduse la lumină lucrări de aceeași înaltă ținută științifică, chiar de aceleași grandioase proporții. În afară de cercetările publicate la Paris, cu privire la unele aspecte ale celebrelor „chansons de gest" franceze, Ovid Densușianu tratase în cursurile sale teme care deschideau largi perspective asupra literaturilor romanice, precum : **Spiritul latin în manifestările sale critice, Originea poeziei trubadurilor, Aspecte ale poeziei populare romanice, Dante și latinitatea.** Pentru întîiul filolog al nostru, a cărui privire cuprinde întreaga romanitate, aceasta din urmă este o unitate complexă, în care viața, cultura și limba popoarelor sînt inseparabile. Astfel, în tratarea unui aspect ce ar părea izolat, precum păstoritul, Ovid Densușianu subliniază această unitate în numeroasele scrieri și cursuri pe care i le-a consacrat : **Păstoritul la popoarele romanice, Aspecte lingvistice ale păstoritului. Terminologia păstorească în provensală, Cuvinte latine cu semantism păstoresc** etc. În cercetarea aceluiași aspect la poporul român — **La vie pastorale chez les Roumains** și **Viața păstorească în poezia noastră populară** — această înțelegere complexă și cu totul modernă a filologiei romanice apare astfel firească. Poetul Ovid Densușianu l-a îndemnat pe filolog să adîncească legăturile literaturii cu limba, fiind și aici deschizător de drumuri la noi, în ceea ce privește stilistica, forma de artă a limbii. Mai mult decît atîta : ne-a dăruit și aici — prin cursul său extins pe mai mulți ani, **Evoluția estetică a limbii române** — o lucrare fundamentală. În domeniul studiului literaturii, cursurile — concretizate în cele trei volume ale sale de **Istoria literaturii române moderne** — au însemnat decenii de-a rîndul, nu numai pentru studenții săi, un manual clasic în care găseau deopotrivă o informare precisă și judecăți clare de valoare. Studiile sale de folclor se caracterizează prin aceeași largă și complexă perspectivă, care l-a făcut să-și afirme și aici prezența înnoitoare. Îmbinînd folcloristica cu dialectologia, Ovid Densușianu a căutat să salveze folclorul de entuziasmele excesive ale unor culegători ai lui — care nu rezistau ispitei de a-l literaturiza prin contribuții proprii, adesea nefericite — impunîndu-le rigoarea transcrierii cu aspect de fonogramă, ca garanție a autenticității înregistrării. Dimpotrivă, ca scriitor cult, ne-a dat prima antologie a liricii populare, văzută ca monument de artă : **Flori alese din cîntecele poporului.**

Ca mai toți marii savanți, Ovid Densușianu a știut astfel să folosească magistral luminile pe care și le proiectează reciproc mai multe discipline științifice la confluența lor. Izbînda aceasta n-ar fi fost posibilă fără stăpînirea desăvîrșită a unei severe metode de lucru. Diletantul, fie el chiar genial, în această situație se pierde, îmbrățișînd mai mult decît poate cuprinde.

Așa îl știam pe Ovid Densușianu în clipele cînd mă așezam pe una din băncile amfiteatrului de la etajul II, unde își ținea cursul. Mai bine zis, aveam conștiința monumentalității savantului și operei sale. Apariția lui la catedră a însemnat un contrast puternic cu această imagine. Mărunt, subțire, pășind timid, cu o sobrietate desăvîrșită în ținuta sa, în care doar o șuviță de păr coborîtă rebel pe frunte indica poetul și visătorul, — Ovid Densușianu era întruparea ideală a modestiei. Vorbea cu glasul stins, aproape șoptit uneori, încît abia îl auzeau cei din primele bănci. Era ascultat într-o tăcere respectuoasă, deși cursurile lui erau stenografiate și litografiate cu îngrijire, sub directa lui supraveghere, și puse la dispoziția studenților sub formă de fascicole, fără întîrziere. Dar era în omul acesta reținut un fluid puternic și cald, era bătaia ascunsă a unei inimi mari, era vibrația unui intelectual de mare finețe, care te atrăgeau nespectaculos dar trainic. Profesorul își iubea nu numai cursul, ci și elevii, căutînd necontenit noi moduri ca să și-i apropie, — să-i facă să treacă, trecînd și el cu ei, peste barierele impuse de firea lui delicată și abstrasă, peste nostalgiile lui de singuratic. Înființase, încă din 1914, Institutul de filologie și folclor, pe lîngă catedra sa, și în 1923 revista acestuia, **„Grai și suflet"**, — și în amîndouă deschidea generos porțile tineretului pentru afirmare. Avea frumosul obicei ca pe aceia care obținuseră la el, la examene, nota **„bilă albă cu distincție"** — pe atunci se mai păstra încă, în mod simbolic, firește, străvechea tradiție a votului cu bile : albă, roșie și neagră, care pentru o mai dreaptă nuanțare se mixtaseră cu bile **„roșie-albă"** și **„cu distincție"** — să-i invite la el acasă, pentru o mai îndeaproape cunoaștere. Resimt și acuma emoția cu care am pășit în biroul său de lucru, urmînd acestei sărbătorești invitații. Acasă, profesorul era tot atît de sfios ca și la catedră, riscînd să dea o impresie falsă de distanță, pe care o anula totuși bătaia caldă, deși stăpînită, a inimii lui. Neuitate sînt de asemenea excursiile științifice prin țară ale societății **„Graiul nostru"** a studenților săi, în care blînda lui discreție aristocratică se îmbina atît de armonic cu umorul robust popular, ce-l caracteriza în intimitate pe colaboratorul său cel mai apropiat, severul conferențiar Tache Papahagi. Toate aceste mari și generoase însușiri ale omului și savantului l-au făcut să creeze o întreagă școală în jurul lui, în filologie, în romanistică, în dialectologie, în folclor, școală ilustrată prin nume ca Al. Rosetti, Tache Papahagi, G. Giuglea, J. Byck, Ion Diaconu, D. Sandru, N. Georgescu-Tistu. Dar

influența lui ca profesor a mers mult mai departe. Aproape nu e nici unul dintre istoricii și criticii literari din perioada interbelică să nu poată fi numărat printre studenții lui, să nu fi învățat ceva de la el, să nu-și fi extins orizontul sub luminile atît de multiple ale activității lui științifice.

Ovidiu PAPADIMA

Preocupările științifice ale lui O. Densusianu, în scris și la catedră, au fost foarte variate. Aparținînd unei generații pentru care filologia îmbrățișa aproape întreaga viață spirituală a unui popor, el a îmbinat studiul istoriei limbii cu al istoriei literaturii, studiul textelor cu al folclorului. Această diversitate, departe de a-i fi fost dăunătoare, i-a îngăduit să cuprindă cu o mai largă înțelegere desfășurarea limbii române de la începuturi pînă în zilele noastre, sub toate aspectele ei vorbite și scrise și în strînsă legătură cu viața poporului român.

J. BYCK

Jubileu 150 pe scena studenţească

Cînd cortina — deschizătoare de stagiune teatrală — se ridica pentru a sutacincizecea oară deasupra scenei româneşti, cei mai tineri dintre slujitorii ei, studenţii ultimului an ai Institutului de teatru din Bucureşti, sărbătoreau evenimentul cu respect şi pietate, dînd viaţă, pe scena studioului, cîtorva pagini din dramaturgia de pionierat a istoriei teatrului românesc.

O „Seară de teatru", amintind parcă acea neuitată seară de 27 decembrie 1816 din tîrgul Ieşilor, adună în spectacol „Muza de la Burdujeni" de C. Negruzzi, „Drumul de fier" şi „Millo director" de V. Alecsandri. Trei partituri diferite, oferind un material de studiu inedit faţă de majoritatea paginilor din teatrul universal — o şcoală de incontestabilă utilitate pentru formarea şi dezvoltarea tînărului actor.

Iniţiativei celor trei clase de actorie care au conlucrat la realizarea acestui spectacol i-a rămas consecventă în continuare clasa lector Sanda Manu, care a înnobilat acest jubiliar sfîrşit de decembrie cu o nouă premieră de teatru clasic românesc: „Năpasta" de I. L. Caragiale, „Chiriţa la Iaşi" de Alecsandri.

Cum spuneam, o dată cu emoţia ...ărbătoririi, studenţii trăiesc o rea...ă bucurie a satisfacţiei artistice, încercîndu-şi potenţele pe aceste partituri nu rareori dintre cele mai dificile.

...ravesti-ul solicită intens malea-
...tea vocală şi corporală a lui
...gagaru (Madam Caliopi), aşa
...ia variată prin care tre-
... în cîteva minute in-
...ndenţilor la mîna
... reclamă o adevă-
...terpretativă, şi
...vocea bine e-
...a sa fizică,
...ăţilor pe
... Burdu-
...l dificult...
care le ridică „Muza de la ...ează
jeni" (clasa Dinu Negreanu). ...ne

„Drumul de fier" aduce în sc...ii,
cîteva tipuri compoziţionale, pl...
de haz, de boieri prăfuiţi şi rugini...
funcţionînd ridicol — şi foarte talentatul Mitică Popescu, urmat de
Gabriel Săndulescu şi Petrică Do... din
dos (clasa C. Moruzo... izbînzile lor ac-
plin aplauze pentr...
toriceşti. ... dificultate — şi

O şi mai mare... ot atît de mare iz-
pînă la urmă o ...tituit-o partea muzi-
bîndă — a cor... în componenţa vode-
cală ce intr... Alecsandri. Actorii-in-
vilurilor lui ... îmbinat armonios cîn-
terpreţi au ...oza în tonalităţi şi carac-
tecul şi pr...ite atît cît textul le-a ce-
tere difer...aitînd nici o clipă nota do-
rut-o, ne... a reprezentaţiei: umorul.
minantă...

...el Săndulescu în „Drumul
Gabri... face din „cîinticelul" său un
de fier ...nt de haz irezistibil. Cristina
mome...te în Coana Chiriţa comple-
Stu... tează cu partiturile-i bine ritmate
dimen...siunile ridicolului care alcătu-
ieşte esenţa celebrului personaj.

Aurel Napu şi Dan Ivănescu, autorii a două cupluri de „coţcari" în „Millo director" şi „Chiriţa la Iaşi", îmbină ca talent o mişcare vioaie, plină de haz, amintind uneori comedia cinematografică mută, din vîrsta ei de aur, şi o interpretare vocală expresivă, cu sclipiri limpezi, de ironie necruţătoare. Plin de surprize în umoru-i nestăvilit e şi Mihai Butnaru, un Guliţă excelent, secondat cu distincţie de graţia artificială de „pansion" şi falsa candoare de prostuţă a Luluţei, — în rolul căreia Alinta Ciurdăreanu dă o nouă măsură a posibilităţilor ei interpretative.

Intregul colectiv dinamizează scena şi sala cu momentele de dans implicate în spectacol, în care deseori graţia şi siguranţa — devenite organice interpreţilor — alcătuiesc o bază solidă pentru schiţarea unor efecte caricaturale foarte necesare tabloului de ansamblu.

Contribuţia studenţilor Conservatorului „Ciprian Porumbescu" e încă un bun cîştigat ce ar trebui menţinut cu consecvenţă.

„Năpasta", de Caragiale, partitură gravă, cu răscoliri dramatice şi suferinţă încrîncenată, dezvăluie potenţele tragice ale unor actori: Sibilla Oancea (Anca), excelentă şi în comedie (Ioana ţiganca din „Chiriţa"), şi mai ales Dan Nuţu (Ion Nebunul) au dat profunzime şi vibraţie acestor respectuoase manifestări juvenile...

M. TEODOR

FAUST XX

Frumos încolţesc la Gopo ideile, frumos cresc... Primesc apoi decoraţia florilor, de parfumuri şi culori, uimitoare explozie a inteligenţei... Şi cînd ai aştepta ca floarea să se transforme în rod, în sămînţă, se petrece, ciudat şi inexplicabil, o pierdere. Floarea devine o sferă de vid care se spulberă. Şi atunci nici încolţirea ideii, nici faptul creşterii, nici momentul ei spectaculos de înflorire, nu mai au nici un sens. Fiindcă lipseşte o concluzie, un scop, cu alte cuvinte totul e fără finalitate.

Nu ne interesează dacă, mergînd pe linia ecranizărilor mai vechi, legenda lui Faust capătă o înfăţişare nouă. (Are o înfăţişare nouă dar nu pe linia celor mai vechi ecranizări). În fond Faust-ul lui Gopo nici nu este cel pe care-l ştim noi de prin cărţi, mai cu osebire din Goethe. Faust-ul nostru arăta o leacă mai gol, mai pămîntean, mai „jumulit" de „tulburări" metafizice. Şi dacă nu e, nici nu-l discutăm ca atare. Ba, dimpotrivă, mărturisim că ne place mai mult aşa, şi-i mulţumim lui Gopo că a îndrăznit să-l demitizeze. A făcut-o curajos şi inteligent. Păcat că oponentul lui, „celălalt" Faust, ne arată o faţă opacă, inexpresivă, cu toate încercările lui Iurie Darie de a face ceva. Pentru că, ajungînd la el, Gopo îl bate pe umăr şi-l lasă să se descurce singur, ocupîndu-se mai mult de Mefistofeles, aplecînd în felul acesta balanţa. În film, „tînărul" Faust nu demonstrează cu nimic ideea. El învinge pentru că aşa vrea Gopo, nedumerindu-l pînă şi pe diavol.

Filmele de lung metraj ale lui Gopo te amuză, te uimesc, dar simţi nevoia, nu ştiu de ce, să zici: Ei, şi? Rareori am avut certitudinea că nişte „găsiri", că nişte cîştiguri dintr-un film au fost preluate, continuate, desăvîrşite în altul.

Oricum însă un film de Gopo este ispititor, este un **film** şi-l poţi discuta ca atare. Pentru că Gopo este printre puţinii cineaşti veritabili de la noi de la care se poate învăţa, de la care putem aştepta lucruri foarte bune. Dacă „De-aş fi... Harap Alb" era, mai mult decît oricare alt film semnat de Gopo, foarte aproape de **desăvîrşit**, „Faust XX" ni se pare, alături (păcat că nu cu ceva mai sus), o izbîndă de aceeaşi mărime într-o altă direcţie. Fusese Gopo acuzat în privinţa scenariilor. Şi iată un scenariu foarte bun, acesta al filmului pe care îl discutăm.

Dar „Faust XX" e un film care se joacă cu săli pline, care place publicului. Un spectator l-a calificat drept „trăznit". O spectatoare, care şi-a făcut cruce la apariţia celor doi inspectori..., a răsuflat uşurată la sfîrşit.

Socotim, tot ce a făcut pînă acum Gopo, o suită de experimentări necesare. Marele film trebuie să vină neapărat. Avem această certitudine. Pentru că cinematografia noastră are nevoie de el, pentru că Gopo îl poate realiza.

Admirăm faptul că se poate vorbi de o „echipă" Gopo — regizor, operator, tehnicieni, interpreţi. Cu cîteva excepţii, toţi interpreţii sînt buni. Foarte bun Emil Botta. Surprinzător debutul în film al lui Jorj Voicu.

Constantin DUICA

Monumentele Patriei

Biserica din satul Borşa Maramureş
Desen de Constantin ROMAN

Gînduri despre anii de studenţie *)

Printre noutăţile editoriale pe care librăriile ni le-au oferit în ultimele zile ale anului trecut semnalăm cu satisfacţie volumul „Gînduri despre anii de studenţie", care prilejuieşte reîntîlnirea cu unele dintre cele mai distinse personalităţi universitare ale acestor ani.

Considerăm ca un act de apreciere pentru preocupările revistei noastre faptul că această culegere a inclus un număr însemnat de evocări şi articole publicate în „Viaţa studenţească".

Volumul, al cărui „cuvînt înainte" este semnat de academician prof. Constantin A. Daicoviciu, subsumează cele trei părţi ale sale ideii atît de clar exprimată de acad. prof. Miltiade Filipescu: „Studenţia trebuie să însemne conformarea tînărului studios cu rigorile, pretenţiile unui anumit mod de muncă şi de viaţă, încadrarea întregului său comportament în acel „stil academic" care de-a lungul timpurilor a definit viaţa universitară.

Seriozitatea, disciplina studiului, elevaţia intelectuală prin asimilarea serioasă a cunoştinţelor profesiunii alese, alături de acelea care pot face din el un om cult, modul civilizat de comportare în societate, demnitatea, ţinuta sobră sînt din totdeauna însemnele studentului — intelectual în devenire".

Cele de mai sus sînt de fapt elementele unei calde pledoarii pe care mulţi dintre semnatarii articolelor o exprimă de la tribuna unei vaste experienţe ştiinţifice şi didactice. Îndemnul la o activitate perseverentă, ritmică şi disciplinată, pentru aprofundarea cunoştinţelor de specialitate şi făurirea unei temeinice culturi generale — ceea ce favorizează spiritul creator în meserie — este cu atît mai preţios cînd vine din partea unor mari profesori ca: Miron Nicolescu, Ştefan Milcu, Raluca Ripan, Alexandru Roşca, Emil Pop, Alexandru Philippide şi atîţia alţii.

Ceea ce conferă o deosebită valoare culegerii sînt, de asemenea, exemplele unei studenţii pilduitoare, deşi lipsită de fapte senzaţionale, pe care cititorul le reţine cu aviditate, pentru că are ocazia să cunoască episoade din tinereţea unor oameni despre care, adesea, n-a aflat nimic altceva în afara virtuţiilor profesionale ale acestora.

Emoţia amintirilor unei tinereţi studioase este înnobilată de prezenţa unor profesori dragi, care şi-au înscris numele printre marii animatori ai învăţămîntului universitar românesc. După aproape cinci decenii, prof. univ. Constantin Giurăscu rememorează împrejurările în care i-a întîlnit pe Dimitrie Onciul, Vasile Pârvan, Nicolae Iorga, Simion Mehedinţi; acad. Eugen Pora vorbeşte cu admiraţie despre talentele pedagogice ale profesorilor săi, Emil Racoviţă, Alexandru Borza, Ion Scriban, I. Popescu-Voiteşti, conchizînd: „E păcat că bobocii nu cunosc personalităţile profesorilor din facultatea la care se înscriu. Aceasta ar putea fi un stimulent preţios pentru învăţătură, căci modelele bune înseamnă să le imite orice om şi la orice vîrstă".

Culegerea de faţă satisface în parte şi această cerinţă, căreia rubrica noastră „Animatori universitari", susţinută de personalităţi ale învăţămîntului superior, caută să-i răspundă.

G. R.

*) Editura Politică, Bucureşti — 1966, 208 p.

eTc

LETOPISEȚ UNIVERSITAR

Școala „X“-ilor

Pentru mine sau pentru dumneata, cititorule, un „X“ poate să însemne o necunoscută, un spectru de raze, un pronostic la jocul săptămînal. Dacă pui această întrebare unui francez, el îți va răspunde imediat că este denumirea (criptică) a studenților și absolvenților Școlii Politehnice din Paris.

TUNICĂ, BICORN ȘI SABIE

În fiecare noiembrie, somptuoasa operă din Paris (construită de Charles Garnier în 1874) constituie decorul unuia dintre cele mai grandioase baluri anuale. Cu o pompă demnă de tradiția Albionului, Politehnica își inaugurează astfel anul universitar în prezența ministrului Armatei — rectorul de drept al acestei școli. Aceasta, pentru că fondatorul școlii fiind Napoleon, Politehnica din Paris este o școală militară, studenții purtînd tunică cu guler înalt, strîns pe gît și nasturi aurii, pantaloni cu vipușcă, bicorn și sabie.

INFAILIBILUL

Cu toate acestea, absolvenții nu devin tehnicieni ai armatei. Marea lor majoritate ajung în posturi de conducere departamentale, civile, ale băncilor, industriilor naționalizate, în învățămîntul superior.

Poziția lor în pleiada intelectualității franceze se explică prin faptul că, în decurs de mai bine de un secol, „X“-ii și-au pus cu succes întreaga lor capacitate în slujba progresului, a avioanelor supersonice, barajelor, tunelurilor, trenurilor monorai (ideea tunelului Canalului Mînecii, aparține unui X, iar a soluției rivale — podul peste Canalul Mînecii — tot unui X ; metroul din Paris este opera lor și tot al lor este sistemul de impozite francez).

În situația în care numeroase monumente în Franța sînt consacrate memoriei unor genii care au urmat „Ecole des X“, în care ministrul Finanțelor, șeful Planificării, directorul celei mai mari companii petroliere, directorul general al „Air France“, guvernatorul Băncii Naționale a Franței sînt toți niște „X“ — nu este de mirare că apelativul colegial cel mai frecvent la balul operei este „mon cher président“, întrucît se presupune că oricare „X“ este sau va fi președinte, fie și numai al căilor ferate.

Spiritul de gintă a devenit astfel, fără doar și poate, o tradiție care permite tînărului student să-și abordeze colegul său aflat într-o funcție mai mare cu un „tu“ familiar, încă de la prima întîlnire, dacă diferența de vîrstă nu este mai mare de 6 ani.

ANATOMICUL

Studiile unui „X“ sînt, sau tind să fie, cele ale unui om de Renaștere, permițîndu-i să asimileze problemele cele mai complexe, să înțeleagă profesiunea, să controleze eficiența tuturor cadrelor din subordine. Cursurile, în consecință, au aria foarte largă, de la analiză matematică la economie politică, de la termodinamică la limbi străine, de la astro-fizică la desen. Scopul vădit al Școlii este de a asigura un fundament solid înainte de specializare. Dar acest program își are dintotdeauna criticii săi, care repetă în esență remarca acidă care caracteriza un X ca pe un om care „știe totul și nimic mai mult“.

Constantin ROMAN

Poduri de lemn, pavaj de piatră, asfalt

Trecătorule grăbit, de te îndeamnă pașii pe o străduță dosnică din cartierul Grădina Icoanei, nu lăsa să-ți piardă privirea rămășițele de pavaj de lemn care se mai păstrează ici, colo — mărturii ale unei alte vieți, ale unor alte generații.

Puțini însă cunosc istoria pavajului fostei cetăți de scaun, a Bucureștiului. Răsfoind zapisele unei vremi îndepărtate, descoperim drumul drumurilor noastre. Prin 1709—1710 domnitorul Alexandru Ipsilante dă ordin să fie construite primele „poduri“ devenite repede cele mai agitate artere de circulație ale orașului : Podul Mogoșoaiei, Podul Șerban Vodă, Podul Calicilor și Podul Tîrgului de afară. Sistemul de pavaj era constituit din grinzi rotunde de lemn de stejar.

Dar concomitent se introduce pe alte ulițe pietruirea sistematică cu pietriș de rîu și nisip. După ce se uda cu apă, se băteau cu maiele pentru a da o formă cît mai plană străzii.

Și așa se scurge un secol fără ca bătrînele ulițe bucureștene să cunoască prefaceri. Abia în 1830 se încearcă pavajul cu bolovani de rîu. Se schimbă acum înfățișarea uliței Nemților, a uliței care ducea la Hanul lui Zamfir, a uliței dinspre Băltărețu, a Pieței Bărăția, a uliței de la Sfîntul Ion Nou, a uliței Covacilor, Zarafilor și a celei din drumul Șelarilor. Doar în 1835 se amintește pentru prima oară într-un hrisov de „trotoare“. Tot acum se pavează cu bolovani de rîu și cele 4 mari „poduri“.

Pînă în 1860 supremația pavajului din bolovani de rîu a fost asigurată. Atunci se ivește însă un alt sistem încercat pe străzile Franceză și Germană — pavajul de piatră cioplită, cubică, de gresie sau de granit. Sistemul numit „sistematic“ se extinde și pe Calea Mogoșoaiei, care abia din 1879 capătă numele de Calea Victoriei, în cinstea izbînzii cîștigate în războiul independenței naționale. Acum apar și primele „trotoare“ din lespezi de gresie. În 1872 este consemnat primul pavaj de asfalt, cel care avea să se dovedească cel mai avantajos și mai durabil. Dar pavajul de asfalt, fie turnat, fie comprimat, are încă un serios concurent în cel de lemn.

Acesta avusese la un moment dat cea mai mare răspîndire, fiind de patru tipuri. Exista un pavaj de lemn în cuburi numit „sistem Norris“ care se folosea și la Londra, Paris și Pesta. La noi însă nu a dat rezultatele scontate și nu s-a întrebuințat decît pentru 10 000 mp de artere. Cuburile de lemn în acest sistem erau legate între ele printr-o compoziție de beton. Alt tip îl constituia pavajul din dale de lemn special tăiate pentru a intra una în alta ca parchetul de azi al locuințelor și așezate pe o fundație de beton comprimat. Tipul se numea „trênaunay“ și așa, frumos ornamentate, se prezentau Calea Mogoșoaiei, Lipscanii și strada Colței trecătorului grăbit de pe la 1874. Puțin încercat la noi, doar într-un interval redus pe ulița Lipscanilor, a fost pavajul de lemn roșu de Suedia, tapisat, care consta în asamblarea cuburilor de lemn turnînd deasupra lor o pojghiță de asfalt. În 1835 apăruse și pavajul de lemn tăiat în bucăți paralelipipedice care învinge ultima oară și pentru puțin timp pavajul de piatră cioplită și de asfalt și se impune pe arterele centrale : strada Doamnei, Calea Victoriei, fosta piață a Palatului. De atunci pavajele orașului cunosc puține variații. În general s-a mers spre trecerea de la pavajul de piatră spre cel de asfalt. Bucureștiul cuprinde azi o suprafață de pavaj de 15 milioane mp.

D. DANA

Fotoliu sau doctor ?

Firma Philco-Corp's Polo Alto din California a realizat de curînd un nou și senzațional „gadget“ : un fotoliu de spital. Nu este însă vorba numai despre comoditatea sau linia lui modernă, ci... este suficient ca pacientul să se așeze în fotoliu pentru ca acesta, fără nici un fel de comandă specială, să efectueze un adevărat examen medical în absența oricărui personal de specialitate. „Fotoliul-doctor“ ia pulsul, măsoară ritmul respirațiilor. El servește în același timp de stetoscop și de electrocardiograf. Medicul nu mai trebuie decît să consulte f[illegible] transcrisă automat. Pîn[illegible] prezent surorile me[illegible]dicale nu sînt amenințat[illegible] cu șomajul : costul fot[illegible]oliului medical este foarte mare. Oricum, noul produs dă o nouă accepție ex[illegible]presiei : „Om cu scaun la c[illegible]p“...

O Atlantidă descoperită : Teatrul antic din Alexandria

Fondată în 332 î.e.n., în apropierea micului oraș egiptean Rakotis, de marele cuceritor macedonean, capitală a Egiptului sub Ptolemei, sediu al guvernatorilor romani și apoi al patriarhilor copți și bizantini, Alexandria a fost unul din orașele cele mai mari și mai bogate ale antichității. În ea se aflau celebra bibliotecă, primul institut de studii superioare al lumii antice, palate regale, minunate temple consacrate divinităților grecești și egiptene, întinse cartiere rezidențiale, clădiri de utilitate publică, apeducte și canalizări subterane, piețe, faimosul turn Faros și, bineînțeles, teatre. Dar din străvechea splendoare a Alexandriei n-au mai rămas, în afară de coloana lui Pompei și de Serapeum, decît necropole și ruine izolate. Din nenorocire, orașul modern a fost construit deasupra ruinelor vechii Alexandrii, ceea ce a împiedicat mult timp cercetările arheologice.

Cînd însă s-a hotărît să se niveleze terenul pe care, în epoca lui Bonaparte, s-a înălțat o colină artificială — Kom el-Dik și să se construiască aici un grup de clădiri în jurul unei mari piețe — s-au făcut primele sondaje în centrul Alexandriei ; acestea au scos la iveală ruinele băilor publice datînd de la sfîrșitul imperiului roman. S-a renunțat la proiectul noilor construcții pentru a putea fi puse în lumină aceste vestigii ale unei arhitecturi îndepărtate. Și tot [illegible] tunci s-a hotărît ca l[illegible] ginea acestui ter[illegible] înalțe o mare [illegible] ministrativă. [illegible] mult timp o [illegible] arheologi[illegible] și realiz[illegible] Căci, [illegible] rit [illegible] sondaje [illegible] blocuri de [illegible] asemenea tăietură încît ele dezvăluiau prezența ruinelor unui teatru.

A început astfel epopeea descoperirii unei adevărate Atlantide îngropate de secole sub opt metri adîncime sub nivelul solului. În urma lucrărilor de degajare, s-au găsit numeroase coloane de marmură, șiruri de bănci, fragmente din piatră, precum și elemente decorative din cărămidă și mozaic, astfel că după cîteva luni de cercetări, treptat, a putut fi degajat și reconstituit amfiteatrul în toată frumusețea sa. Greutatea cercetărilor a fost sporită prin existența deasupra ruinelor a două necropole arabe — una, superioară, datînd din sec. XII—XIII, iar alta, inferioară, datînd din sec. IX—XI. Lucrările au continuat pentru crearea unui adevărat muzeu arheologic alexandrin cuprinzînd termele și teatrul antic.

Tot astfel s-au putut afla și unele date despre istoria vechii Alexandrii. Teatrul a fost construit la sfîrșitul secolului al III-lea și refăcut în mai multe etape : prima, datînd din perioada Imperiului bizantin timpuriu, teatrul se transformase într-o arenă pentru luptele atletice ; a doua, într-o biserică creștină, fapt dovedit prin numărul mare de capiteluri cu emblema crucii de Malta găsite în urma săpăturilor. Cînd, în anul 641 arabii au cucerit Alexandria, clădirea era încă intactă, — o arată limpede inscripțiile arabe gravate pe soclul coloanei. Nu peste mult timp însă clădirea s-a dărîmat, astfel că din sec. IX ruinele părăsite au servit drept cimitir.

Descoperirea teatrului antic din Alexandria, aflat într-o bună stare de conservare, confirmă existența în toate centrele lumii antice a unor asemenea opere arhitectonice avînd totodată o mare însemnătate pentru cunoașterea istoriei și artei vechi.

ROMÂNIA ȚARA STUDENȚIEI NOASTRE

Dulapul cu căsuțe și rafturi în care poștașul așează zi de zi corespondența pentru studenți adăpostește deseori și plicuri purtînd timbre și ștampile din țări îndepărtate, unele aflate chiar la antipodul geografic al României. Adresanți? Studenții sau absolvenții din Europa și Asia, din Africa și America, veniți din peste 71 de țări să studieze în România. Chipurile colegilor de peste hotare au devenit una din realitățile cele mai firești ale vieții noastre universitare: stau în bănci alături de noi în laborator sau în stagiile de practică, petrecem împreună la casele de cultură sau în excursiile și taberele vacanței. Sînt martori ai dezvoltării României acestor ani, tineri [illegible] indu-și aci — după cum afirmă ei înșiși — o „a doua limbă [illegible] iu-se profesional în patria noastră devin totodată prieten[illegible] inclioși. În acest prag de început de an le-am adresat cîtorva dintre a[illegible] colegi întrebările:

1) **De ce ați ales România pentru studiile dv.?**
2) **Care a fost prima impresie la sosirea în țară?**
3) **Ce amintiri mai deosebite aveți din anii petrecuți la noi?**
4) **Ce ne puteți spune despre dezvoltarea României contemporane?**

Iată cîteva spicuiri din răspunsurile primite:

ABDUL EL MONIEM SULIMAN (SUDAN)
anul V, I.M.F. București

1) Eram pe atunci elev la liceul din Omdurman. Fratele meu mai mare, Abdul Rahman, se afla în România, student la Institutul de petrol, gaze și geologie; a terminat încă prin 1958, printre primii studenți străini. Eram, desigur, în corespondență. Or tocmai scrisorile lui — în care vorbea în termenii cei mai entuziaști despre țara dumneavoastră, despre posibilitățile de studiu și de viață de aici și mai ales despre ospitalitatea poporului român — m-au determinat să fac aceeași alegere. Și nu m-am înșelat! În România mi-am putut satisface visul de a mă consacra medicinii — această frumoasă dar și foarte grea meserie.

2) Prima impresie a fost desigur diferența de climă: nu văzusem în viața mea zăpadă, așa încît, în decembrie 1961, cînd am ajuns la București, se înțelege că aceasta m-a uimit cel mai mult. Dar pot spune că sinceritatea, spiritul frățesc al oamenilor cunoscuți și necunoscuți, de care m-am putut convinge din primele ore petrecute aici, a constituit cea mai puternică impresie avută după sosirea în România. Și ea mi-a fost confirmată în permanență și după aceea.

3) Aș răspunde că pentru mine amintirea cea mai emoționantă datează din ziua cînd la clinica de chirurgie a Spitalului Cantacuzino mi s-a încredințat mîna a treia la o operație condusă de profesorul Juvara. A fost o minunată dovadă de încredere, iar pentru mine o mare încercare. Scrisorile primite atunci și în alte cazuri de la bolnavi, la îngrijirea cărora am participat și eu, mi-au arătat încă odată că în România avem nu numai condiții excelente de studiu dar și că trăim într-o țară în care oamenii nu fac nici o discriminare ci, dimpotrivă, ne înconjoară cu toată dragostea.

4) România este o țară a progresului general: industrial și agricol, material și cultural, al producției și al bunăstării. Să iau un exemplu mai concret. România are o școală de medicină de nivel mondial, realizările din trecut sînt continuate și înmulțite azi cînd cercetarea teoretică și învățămîntul medical se perfecționează în raport cu dezvoltarea rețelei sanitare și a îngrijirii sănătății maselor. Cele peste 100 de tratate medicale românești care alcătuiesc biblioteca mea personală sînt realizate la cel mai înalt nivel și ele îmi vor sluji toată viața. Pe de altă parte, în stagiile din București și Tîrgu-Mureș sau în excursii m-am putut convinge cît de mari sînt fondurile pe care statul le alocă pentru sănătate și cît de perfecționat este sistemul spitalelor, policlinicilor și celorlalte instituții sanitare. În acest an, o delegație din Sudan condusă de Abdul Daim, ministrul adjunct al Sănătății, a vizitat România și a putut face aceleași constatări; ca urmare, diplomele care în trecut nu erau recunoscute au acum deplină valabilitate, astfel că numărul studenților sudanezi care învață în România va crește în viitor.

România socialistă este un adevărat prieten al țărilor care luptă împotriva imperialismului, colonialismului și neocolonialismului. Am putut fi martori, nu o dată, la acțiunile de solidaritate ale studenților români cu lupta poporului din Vietnam sau Congo, împotriva rasismului din Rhodesia sau Africa de sud. Organizația noastră, a studenților sudanezi care învață în România, are cele mai largi posibilități de activitate, sîntem înconjurați cu dragoste și prietenie. Vom păstra totdeauna recunoștință, dragoste și prietenie poporului român.

GHEORGHI BELCEV (BULGARIA)
anul III, I.P.G.G.

1—2) Primul gînd de a veni să învăț în România l-am avut în 1962. În regiunea Plevna, unde mă aflam, se descoperiseră zăcăminte de petrol. Bulgaria, care nu are tradiție în acest domeniu, resimțea lipsa de ingineri; toți m-au sfătuit atunci să solicit posibilitatea de a învăța în România, care are o școală superioară de inginerie petrolieră renumită în întreaga lume. Nu întîmplător, desigur, U.N.E.S.C.O. organizează aci cursurile de specializare post-universitare. Anii pe care i-am petrecut pînă acum la I.P.G.G m-au convins de justețea acestor aprecieri: avem profesori eminenți, care ne predau cursuri bazate pe cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii, laboratoarele sînt bine utilate, efectuăm practica în exploatări moderne Am bucuria de a putea spune că am făcut o minunată alegere.

3—4) Aș putea să vă relatez amintirile legate de studii, de ajutorul profesorilor și al colegilor... Aș vrea însă să vă răspund referindu-mă la o pasiune personală: îmi place nespus de mult natura, mai ales munții mă atrag irezistibil. În România am avut fericirea de a fi întîlnit un peisaj splendid, a cărui cunoaștere am întreprins-o nu mai puțin metodic. Aproape săptămînal am luat parte la excursiile organizate de asociațiile studențești. Cunosc bine Făgărașii, Bucegii și Retezatul. Acum cîteva săptămîni am participat la un concurs de orientare turistică pe Valea Morarului. În vacanța din acest an, vizitînd Bicazul, Piatra Neamț, Tușnad, am cunoscut Ceahlăul și Lacul Roșu. Dar excursiile nu numai că m-au ajutat să cunosc frumusețile țării și să mă împrietenesc mai mult cu colegii români — ci mi-au prilejuit numeroase întîlniri cu tradițiile istorice și cu dezvoltarea contemporană a țării, cu oamenii ei harnici. La Bacău și Brașov am văzut o industrie puternică, la Bicaz — hidrocentrala, la Piatra Neamț și în toate celelalte orașe — întinse și moderne cartiere de locuințe. Este o țară în care oamenii muncesc cu energie și competență, bucurîndu-se de rodul eforturilor lor.

JESUS VASQUESZ BARAGAN (VENEZUELA)
anul IV, Mecanică București

1—2) În țara noastră, posedînd de asemenea mari bogății petroliere, România este cunoscută mai ales pentru marile ei succese în dezvoltarea acestei ramuri care are și aici resurse foarte bogate. Ceea ce a reprezentat însă un motiv de deosebită admirație la noi este că România, punînd capăt dependenței de capitalul străin, a reușit să-și dezvolte și o industrie proprie de utilaj petrolier, plasîndu-se pe unul din primele locuri din lume în acest sens. Am presupus așadar că aici industria de utilaj petrolier și, în general, construcțiile de mașini trebuie să fi luat un mare avînt. Așa și este.

4) Cît despre dezvoltarea multilaterală a României socialiste, imagini deosebite mi-au prilejuit perioadele de practică realizate în uzine cu profil mecanic din București și din alte centre industriale; pretutindeni m-a impresionat ritmul rapid al dezvoltării industriale, noile întreprinderi și modernizarea celor vechi pe baza tehnicii moderne, calificarea cadrelor tehnice și a muncitorilor, efortul competent al colectivelor pentru calitate și eficiență. Cînd am vizitat Expoziția realizărilor economiei naționale, prilejuită de împlinirea a 20 de ani de la 23 August 1944, am înțeles însă mai exact multilateralitatea acestui progres: dezvoltarea industrială a României e cu adevărat uimitoare, impresionantă. Ea este opera unui popor liber, stăpîn pe destinele țării sale.

MAUNG THAN HTUN (BIRMANIA)
doctorand I.P.G.G.

1) Chank Thavawaddy este o localitate cunoscută din Birmania. Aci, în apropierea unor vechi zăcăminte petroliere, au început în ultimii ani noi prospecțiuni geologice. Statul birman a încheiat în acest scop convenții cu statul român și a cumpărat instalații românești. De la specialiștii care lucrau în Birmania am aflat astfel primele lucruri despre România. Și în timp ce frații mei se aflau la studii în Occident, înțelegînd că România este un adevărat „challenger" pe acest plan, eu mi-am exprimat dorința de a învăța aici. Și iată-mă acum absolvent al I.P.G.G., mîndru că mi s-a aprobat continuarea studiilor pentru lucrarea de doctorat tot aici.

3) Amintirile cele mai deosebite ce le am din timpul facultății sînt legate mai ales de oamenii pe care i-am cunoscut. Nu pot să nu mă gîndesc la profesorii și colegii care au dovedit întotdeauna atîta solicitudine și dragoste, care au avut o răbdare deosebită ajutîndu-mă să învăț limba, să-mi completez cunoștințele de matematică și fizică la nivelul celor cerute în facultăți, să depășesc dificultățile ce se iveau. Viorel Voinescu și Gheorghe Minoiu mi-au fost și mi-au rămas buni prieteni. Dar mă pot mîndri cu mulți prieteni și dintre tehnicienii sau muncitorii schelelor de la Boldești, Țicleni, Moinești unde am făcut practica sau dintre specialiștii Institutului de cercetări și proiectări de foraj-Cîmpina unde lucrez acum. Am putut să constat spiritul prietenesc, sinceritatea, deosebita ospitalitate a oamenilor în cele mai diferite împrejurări astfel că știu că în România mă aflu într-adevăr printre prieteni.

4) Cît despre dezvoltarea țării dumneavoastră, ceea ce mi se pare cel mai impresionant este că dinamismului economic — prezent atît la orașe cît și în agricultură — îi corespunde un ritm nu mai puțin rapid al dezvoltării spirituale, al creșterii nivelului de viață și cultură. Oriunde am luat contact cu producția am constatat un înalt nivel de calificare nu numai al specialiștilor ci și al muncitorilor, o deosebită pasiune pentru a se perfecționa neîncetat, dorința de a munci cît mai bine. Însușirea limbii române mi-a deschis și universul culturii și artei românești atît de bogate prin tradițiile și realizările de azi. Mi-am alcătuit o adevărată bibliotecă în limba română, sînt un fidel spectator al teatrului românesc, pot spune că m-am integrat atît de mult în atmosfera românească (soția mea se numește... Elena, și e, desigur, româncă) încît mi-e greu să mai deosebesc „noi" de „voi". România a devenit a doua mea patrie. Și sînt mîndru și recunoscător pentru aceasta.

Anchetă realizată de
Miron FLORIAN

HEBDO MADAR

● **O SCRISOARE DIN SPANIA. Din Madrid, studentul spaniol ROBERTO OUTEIRINO — secretarul comisiei organizatorice a Campionatelor europene universitare de fotbal la care, după cum se știe, reprezentativa României a cucerit medalia de bronz — ne trimite o scrisoare, din care publicăm cu plăcere următorul pasaj:**

„Noi am apreciat cu totul deosebit marea disciplină și aleasa educație a tuturor membrilor delegației române, care ne-au lăsat cele mai frumoase amintiri. Credeți-mă, sînt 12 ani de cînd iau parte la competiții universitare internaționale și niciodată n-am întîlnit, ca jucător și ca organizator, o delegație atît de apreciată și atît de elevată".

● **AGENDA. Marți a plecat în Elveția delegația Uniunii Asociațiilor Studenților din România, compusă din Romulus Bena, șef al Comisiei internaționale a U.A.S.R., și Aurel Ghibuțiu, reprezentantul U.A.S.R. la U.I.S., care participă între 5—8 ianuarie, la Zürich, la cea de-a VII-a întîlnire europeană a organizațiilor naționale studențești.**

CRONICA MICROBISTULUI

BILANȚ STUDENȚESC '66

Ceea ce era poate mai nimerit să facem cu o săptămînă în urmă, la încheierea anului, încercăm astăzi, în prima Cronică a microbistului pe 1967. De fapt, nu-i rău nici așa; e bine să știm la începutul noului an de unde pornim, ce-am făcut în '66 și — mai cu seamă — ce avem de făcut în viitor.

Să ne reamintim...

În afara campionatelor naționale, în [illegible] institutele de învățămînt superior sînt angrenate cu peste 100 echipe și aproape 5 000 de sportivi (despre comportarea cărora vom aminti mai jos), anul care a trecut a marcat cîteva evenimente însemnate pentru mișcarea sportivă universitară. Iată-le, pe scurt, în ordinea desfășurării...

În ianuarie s-au disputat campionatele republicane universitare de schi și șah la nivelul institutelor și centrelor universitare. Vacanța de iarnă (începutul lunii februarie) a oferit prilejul organizării finalelor acestor întreceri. Ambele dispute relevau atunci o participare ceva mai numeroasă ca în anii anteriori, pregătirea foarte bună a brașovenilor la schi (nici nu se putea altfel), care cîștigaseră 5 titluri de campioni din 6, consacrau un șahist timișorean — Mozes Erwin — și anunțau un nou talent ieșean în jocul celor 64 de pătrățele — Georgeta Dăscălescu.

Luna februarie a consemnat aniversarea semicentenarului sportului nostru studențesc. S-au împlinit 50 de ani de cînd cunoscutul matematician Traian Lalescu a înființat la București clubul „Sportul studențesc", care a avut o tradiție vestită atît în țara noastră, cît și peste fruntarii. (Între altele, fie spus, nu înțelegem de ce clubul Politehnica — sau altul din Capitală — nu preia această denumire atît de îndrăgită odată de iubitorii sportului).

Cam în aceeași perioadă au fost stabilite unele măsuri privind îmbunătățirea activității sportive de masă și de performanță în rîndul studenților. Ca urmare directă, în lunile martie și aprilie au luat ființă cluburi sportive universitare în 37 institute din țară. Potrivit bunelor intenții care au dus la apariția cluburilor, acestea trebuiau să constituie un element activ în mai buna organizare a activității sportive studențești. Din păcate însă, după aproape un an de zile, nu se poate aprecia că s-a realizat progresul așteptat. De ce? Pentru că, pe de o parte, cluburile nu s-au consolidat organizatoric, iar, pe de altă parte, multe dintre asociațiile studențești au considerat în mod nejustificat că au fost degrevate de sarcinile pe linie sportivă. Dar nu ne-am propus să facem aici o analiză, ci o trecere în revistă. Continuăm deci cu evenimentele sportive ale anului 1966...

În zilele de 7 și 8 mai au avut loc alte două finale republicane universitare: atleții și-au desemnat campionii la Iași, gimnaștii — în Capitală. Interesant de remarcat că majoritatea probelor de atletism și toate cele de gimnastică au fost cîștigate de către bucureșteni. Interesant și trist, fiindcă în aceste discipline olimpice — altă dată cu tradiție în sportul universitar — potențialul studențesc se dovedește îngrijorător de scăzut.

Potrivit obișnuinței, începutul vacanței de vară a fost rezervat finalelor universitare la jocuri. Cele 7 probe au desemnat drept campioane două echipe de la Institutul politehnic București și cîte una de la Universitatea Cluj, I.C.F., Institutul pedagogic Bacău, Universitatea Timișoara și Politehnica Brașov.

Începînd din toamnă, ființează serii studențești (de cîte 10 echipe masculine și tot atîtea feminine) la volei, baschet și handbal. Este un fapt îmbucurător să constatăm că 60 echipe de institut sînt angrenate într-o activitate competițională, culegînd duminică de duminică aplauze pentru joc spectaculos și de un nivel valoric din ce în ce mai ridicat.

Cam atît despre ceea ce ne-am propus la acest capitol. Să spunem acum cîte ceva despre...

Cei patru de pe locul I

Fără nici o discuție, anul 1966 a oferit microbiștilor studenți poate cele mai multe satisfacții. Politehnica București *a primit laurii pentru cea mai valoroasă formație feminină de baschet din țară, iar colega sa de la* Universitatea Timișoara *a cucerit titlul de campioană națională la handbal feminin.*

Toamna '66 a fost cu deosebire bogată. Favoriții noștri s-au întrecut pe ei înșiși, astfel că acum — cînd majoritatea campionatelor sînt întrerupte — patru echipe studențești așteaptă spectacolul returului instalate comod în fotoliul I.

UNIVERSITATEA CRAIOVA, marea surpriză a campionatului de fotbal, se cuvine, bineînțeles, să fie enumerată la loc de cinste. Și pentru că, oricum, fotbalul e mai dificil ca alte sporturi, și pentru că în prima parte a campionatului lupta a fost îndîrjită, și pentru că tot sîntem noi acuzați că prea simpatizăm cu oltenii. Despre copiii teribili ai lui Robert Cosmoc am mai scris însă și vom mai scrie cu prilejul analizelor ce le vom face la această rubrică asupra comportării fotbaliștilor studenți.

POLITEHNICA BUCUREȘTI este de asemenea prima și în noul campionat feminin de baschet. Meciul de acum trei săptămîni, cu Rapidul, a arătat că la ora actuală este invincibilă în țară. Să vedem ce va urma în Cupa Campionilor. Sorții i-au ales ca adversare pe poloneze. Dacă vor cîștiga detașat acasă, le vom vedea pe colegele Vioricăi Niculescu în sferturile de finală. Succes!

UNIVERSITATEA TIM[illegible]nă din nou handbalul feminin. Datorită profesorului Chița și elev[illegible] putem vorbi de o școală timișoreană în acest sport. (Păcat că numai la h[illegible]bal). Le creditäm și pe bănățence cu șanse considerabile în Cupa Campionilor, făcîndu-le aceeași urare ca și colegelor lor din București.

POLITEHNICA GALAȚI este marea revelație în volei. Kramer, Udișteanu, Ozum, Szöcs, Iorgu și Brandenburg au fost imbatabili acasă (3—1 cu Dinamo, 3—0 cu Rapid) și au pierdut o singură partidă în deplasare (la Steaua, după un joc entuziasmant și epuizant). Șanse pentru retur? Presupunînd că-i vor învinge pe militari acasă, gălățenii au neapărată nevoie să cîștige la București unul din cele două meciuri importante. E greu, dar merită să vă bateți, băieți!

Dar ceilalți?

Avem în față clasamentele „la zi". Pe lîngă cele patru locuri I, nu ne mai bucură decît pozițiile oarecum fruntașe pe care sînt situați baschetbaliștii de la Politehnica București *și* Universitatea Cluj, *handbaliștii și handbalistele de la* Universitatea București, *rugbiștii din* Petroșani *și... cam atît.*

Ba nu, se cuvin cuvinte de laudă și unei tinere studente din Timișoara: Suzana Makai, vicecampioană națională la șah. În recentul turneu de baraj ea s-a bucurat de admirația spectatorilor (și a adversarei) și numai emoția excesivă din runda a III-a a împiedicat-o să învingă. Poate la anul!

Dar ceilalți? Cu părere de rău recunoaștem că ceilalți studenți sportivi nu obțin performanțe la nivelul celor atinse pe plan național sau internațional. Într-o serie de discipline sportive — atletism, gimnastică, rugbi, hochei, volei feminin — potențialul studențesc este mult sub nivelul unor ani nu prea îndepărtați. Ca să nu mai vorbim de fotbal și să pomenim iar de evoluția penibilă în multe meciuri a timișorenilor, clujenilor, ieșenilor și bucureștenilor!

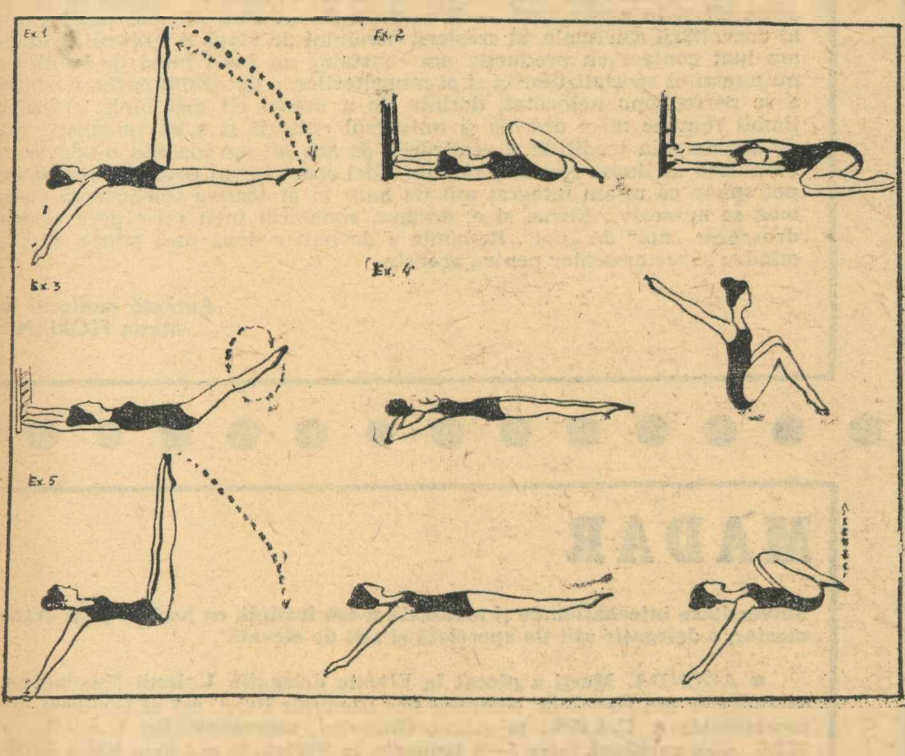
Tablou extern

În confruntările internaționale sportivii noștri studenți au obținut unele succese meritorii. Medalie de argint, *la jocurile de hochei pe gheață din cadrul Universiadei albe (februarie, Italia),* medalie de bronz *la Campionatele europene universitare de fotbal (iulie-august, Spania),* locul IV *la tradiționalul turneu de volei disputat cu prilejul Săptămînii Mondiale a Tineretului (noiembrie, Praga),* locul V *la Campionatul mondial studențesc de șah, cu o echipă foarte tînără, în care Florin Gheorghiu era cel mai... bătrîn (iulie, Suedia). Și acum, în iarnă, primele succese ale reprezentantelor noastre în Cupa Campionilor Europeni — despre care am vorbit mai sus. Se poate mai mult? Fără îndoială, da! Pentru aceasta însă trebuie ridicat nivelul valoric general al mișcării noastre sportive studențești. Ceea ce iarăși se poate! Vom fi bucuroși să consemnăm peste un an că 1967 ne-a adus mai multe bucurii și în acest domeniu atît de discutat și apreciat: SPORTUL STUDENȚESC.*

G. MITROI

Asistent Maria Ionescu vă prezintă astăzi:

Gimnastica musculaturii abdominale (II)

Ex. I: **Pe spate culcat cu brațele lateral; 1) Ridicarea piciorului stîng, întins, la verticală; 2) Coborîrea piciorului; 3—4) Aceeași mișcare cu piciorul drept. Se execută 8 mișcări cu stîngul, 8 cu dreptul.**

Ex. II: **Pe spate culcat, genunchii îndoiți la piept, apucat cu brațele întinse de șifonier; 1) Așezarea genunchilor pe dușumea la stînga; 2) Revenire; 3—4) Aceeași mișcare spre dreapta. Se execută 8 mișcări spre stînga, 8 spre dreapta.**

Ex. III: **Pe spate culcat cu brațele întinse apucat de șifonier; 1—4) Rotarea picioarelor apropiate și întinse, pe deasupra dușumelei. Se execută 2—3 rotări stînga, 2—3 rotări dreapta.**

Ex. IV: **Pe spate culcat, brațele îndoite cu palmele sub ceafă; 1) Ridicarea în ghemuit șezînd, cu brațele întinse oblic sus; 2) Pe spate culcat. Se execută 6 ridicări în șezînd.**

Ex. V: **Pe spate culcat brațele lateral; 1) Ridicarea genunchilor îndoiți la piept; 2) Întinderea picioarelor pe verticală; 3) Coborîrea picioarelor întinse pe dușumea. Se execută 8 mișcări.**

Tiparul. Combinatul poligrafic „Casa Scînteii", București. Redacția: Str. Brezoianu, 13. Telefon: 14 02 15.